

Nữ Thần Bộ - Tiêu Hồn

Contents

Nữ Thần Bộ - Tiêu Hồn	1
1. Gặp Phải Nàng Thì Y Hết Cách	2
2. Cô Nương Kia Có Tên	4
3. Tên Của Nàng Là Tiêu Hồn	5
4. Tiêu Tiêu Và Tiểu Tiểu	10
5. Oán Oán Và Phần Phần	12
6. Trà Trà Và Thủy Thủy	14
7. Chính Chính Và Thường Thường	16
8. Bận Bịu, Mù Lòa Và Mờ Mịt	19
9. Con Mèo Cong Lưng	21
10. Bi Hối Phong	23
11. Một Bông Cúc Đại Đóa Xinh Đẹp	26
12. Cá Lớn Cá Bé Rơi Trên Thớt	28
13. Kiếm Thủ Miệng Ngậm Một Đóa Hoa	30
14. Tuyệt Đại Đơn Kiêu	32
15. Nói Không Sợ Thất Bại Là Gạt Nàng Đó	34
16. Tên Lừa Bịp Nói Không Sợ Thất Bại	36
17. Người Tốt Gian	40
18. Kẻ Ác Trung	42

Nữ Thần Bộ - Tiêu Hồn

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-bo-tieu-hon>

1. Gặp Phải Nàng Thì Y Hết Cách

Lương Thương Trung vốn là một người “rất có biện pháp”.

Nếu chẳng phải vậy, y đâu thể nào xưng là “Thiên hạ thái bình” trong dòng “Thái Bình môn”.

Ngoại hiệu đó ý là: có mặt y, cho dù có tai họa, y cũng có biện pháp để giữ cho thái bình.

Thêm một ý nghĩa thâm thúy hơn là: cho dù y thỉnh thoảng có sử dụng võ lực, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn nhắm ở hai chữ “thái bình”.

Y từng giúp nhiều kẻ vốn rất không thái bình đến cuối lại đạt được “thái bình”. Ví như:

Giang Nam đại hiệp “Hư không thần quyền” Tống Áo Trí xưa nay hành hiệp giang hồ, về già thanh thể suy tàn, lại bị địch thủ ám toán mà trúng độc, thêm vào thân thể mang trọng bệnh, đám “Kiếp Sát phái” đối đầu của ông ta đã sai phái mười sát thủ muốn diệt sạch toàn gia họ Tống.

Tống Áo Trí bệnh nặng thể cô, đáng lẽ chỉ có chết chứ không còn làm gì được nữa.

Lương Thương Trung lại ưỡn ngực ra mặt. “Kiếp Sát phái” năm lần ám sát Tống Áo Trí chẳng thành, còn bị Lương Thương Trung giết bốn, đả thương năm, bắt hai, đánh tan hành động ám sát của “Kiếp Sát phái”.

“Cân Bán đường” là một nhà thuốc trứ danh, kẻ chủ trì là danh y “Được sư kim cương” Dư Thị Vô. Dư Thị Vô đó giờ chăm lo tế thể, cứu người vô số, người ta tôn thờ như Phật sống của vạn nhà.

Ông ta dùng lòng nhân ái hành nghề nhân ái, rải rắc từ bi khắp nơi, cậy vào y thuật độ người qua ách nạn khổ ải, nhưng chưa bao giờ trị bệnh vì quyền thế hay kim tiền. Có lần Tra Lễ con trai của quan Đề hình án sát phó sứ Tra Mỗ vì đắc tội với nhân vật giang hồ mà trúng độc của “Lão Tự hiệu”, các y sư đều thúc thủ, phải nhờ Dư đại phu chữa trị. Cha con Tra Mỗ lạm quyền lấn thế, tàn hại trung lương, ăn hối lộ trắng trợn, coi bá tánh như cá thịt, Dư Thị Vô khinh ghét lắm, chẳng chịu sắc thuốc. Tra Lễ cuối cùng phải bị độc phát mà bỏ mạng.

Tra Mỗ ghi hận trong lòng, một mặt để ý chiêu dụ hảo thủ dụng độc của Ôn gia, mặt khác lại dùng nghề cũ, vu cáo tội tình, bắt ép Dư Thị Vô sung quân, mưu toan giữa đường cho người giết.

Lương Thương Trung nhận được tin, lập tức phóng đến bảo vệ Dư Thị Vô. Kết quả ba phen cản chặn ma quỷ của cả bọn Nội Xưởng lẫn đám nha sai tróc nã phạm nhân, sau này cứu thoát Dư Thị Vô, khiến cho gian kế độc tâm của Tra Mỗ chẳng thành.

Lại một lần khác làm cho y vang danh giang hồ là chiến dịch quyết chiến với “Dương Thần đường”.

Lăng Yếu Đắc là một ông quan liêm chính cương trực, luôn luôn dám nghĩ dám làm, không sợ cường quyền, bị Tra Mỗ chỉ huy của Nội Xưởng vu cáo mà vẫn ngang nhiên hành sự giữ gìn chính nghĩa, chẳng chút lo ngại, cho nên Tra Mỗ ngầm sai sử cao thủ của “Dương Thần đường” bắt cóc Lăng Yếu Đắc, định tung tin là giặc cướp làm, bắt giữ cầm tù hành hạ đến chết. “Dương Thần đường” tọa lạc trên Phong Thần sơn.

Nhưng Lương Thương Trung vừa nghe chuyện này đã lập tức xen tay.

Y chặn đường lương đại đường chủ Tiểu Thần và Khốc Thần của “Dương Thần đường” vừa bắt cóc Lăng Yếu Đắc, đại chiến hai ba trăm hồi, đánh chết Tiểu Thần, Khốc Thần kéo con tin chạy về “Dương Thần đường”.

Lúc đó theo Lương Thương Trung có hai thủ hạ đắc lực là “Độc nha” Lương Thủy và “Bảo nhĩ” Lương Trà, cả hai đều khuyên y nên dừng tay.

“Dương Thần đường” là bọn không nên gây.

Hướng hồ còn phải chui vào hang cọp!

Người của cái đường đó nghe nói đều bắt tất phải ngủ. Bọn chúng có một thì chỉ cần khép mắt dưỡng thần một hồi là lập tức khôi phục tinh thần thể lực, cho nên bọn chúng tuyệt đối có lắm tinh lực và thời gian dùng để tập võ, đối địch, ám toán người ta!

Hơn nữa bọn chúng còn có bè lũ hoạn quan chống lưng!

Không nên gây!

Nhưng Lương Thương Trung không lý gì đến việc đó!

Y cứ muốn gây.

Y đi thẳng tới Hoàng Long, một mình xông lên Phong Thần sơn.

Y vác kiếm xâm nhập “Dương Thần đường”: huyết chiến Hỉ Thần, giết Hỉ Thần; quyết chiến Tang Thần, giết Tang Thần; lực chiến Thực Thần, giết Thực Thần; đánh luôn một lúc cả ba Khốc Thần, Ác Thần và Sát Thần, kết quả khiến cho tam Thần phải tự động phóng thích Lăng Yếu Đắc, không dám động chạm Lương Thương Trung nữa, cũng không dám gia hại Lăng Yếu Đắc nữa.

Trừ Chiến Thần, Ôn Thần và Thần Vương của “Dương Thần đường” không có mặt ở Phong Thần sơn lúc đó ra, mấy cao thủ khác đều chịu khuất phục dưới chiến dịch “Độc chiến Phong Thần sơn” đó của Lương Thương Trung.

Đó là những chiến tích của Lương Thương Trung.

Hơn nữa chỉ là ba trong số những chiến tích của y mà thôi.

Lần này Lương Thương Trung được biết vị cô nương kia là hậu nhân của vị trung thần hy sinh vì nghĩa cả Cao Phàn Long, y không thể không xen tay vào chuyện này. Cao Phàn Long do không chịu nịnh bợ theo Ngụy Trung Hiền nên bị vu cáo hạ ngục, bị tra tấn bằng cực hình. Cao Phàn Long sợ liên lụy đến gia đình nên tự tử chết. Vậy mà tên hoạn quan họ Ngụy còn sợ hậu nhân của Cao thị trả thù, lão ta giết cả hai người con trai của Cao Phàn Long, rồi định sát hại luôn hậu duệ duy nhất của Cao thị còn sống sót là Tiêu Hồn cô nương.

Đám tay sai tróc nã tội phạm của Đông Xưởng, Tây Xưởng, Nội Xưởng đều muốn truy sát nàng, y vì nghĩa chẳng thể từ nan, ra mặt muốn bảo vệ nàng đến Lĩnh Nam. “Lão Tự hiệu” Ôn gia ở Lĩnh Nam có quan hệ bà con với Cao Phàn Long, mà “Lão Tự hiệu” rất có thế lực trong võ lâm Lĩnh Nam, người nào khác không chứa nổi Tiêu Hồn, nhưng Ôn gia thì lại dám nhận mối này.

Chỉ cần tiến vào vùng đất thế lực của “Lão Tự hiệu” Ôn gia, thêm vào bọn họ có “quan hệ đặc thù” với võ lâm lẫn nhà quan, cho dù cấm y vệ và bọn nha sai có nhe nanh múa vuốt, hoành hành chẳng e dè, sợ cũng không dám đụng vào vùng đất của “Lão Tự hiệu”.

Có điều một khi chưa đến Lĩnh Nam, cao thủ của “Lão Tự hiệu” có thần thông quảng đại đến đâu cũng không có cách nào đảm bảo an toàn của cô nương kia dọc đường.

Cho nên Lương Thương Trung nhất định phải tượng nghĩa gánh vác chuyện này.

Đưa cô nương kia đến “Nhất Động Thiên” bảy chục dặm ngoài “Hương Khê” trên “Toan Lĩnh” vùng Tây Việt, tự sẽ có người của “Lão Tự hiệu” Ôn gia đến đón.

“Nhất Động Thiên” ở gần “Hương Khê”.

“Hương Khê” giắt ngang mạch bắc “Toan Lĩnh”.

Dãy “Toan Lĩnh” thuộc phạm vi thế lực của “Lão Tự hiệu”.

“Lão Tự hiệu” phái “Nhất bộc thập hàn” Ôn Noãn đi đón cô nương kia.

Nhiệm vụ của Lương Thương Trung là đưa cô nương kia an toàn gặp Ôn Noãn.

Trách nhiệm của y là vậy.

Sứ mệnh của mấy người khác cũng là vậy.

Mấy người khác?

Mấy người đó là ai?

Bọn họ là người ra sao?

Vì có mấy người đó, Lương Thương Trung mới phải tổn thương tâm thần, tổn thương tình cảm.

Còn phải sưng đầu, đau đầu nữa!

2. Cô Nương Kia Có Tên

Cô nương đó có tên:

Tiêu Hồn.

— Tiêu Hồn là tên của nàng.

Bên cạnh nàng có một a đầu, đầu thù lù, cổ tổ bố, tay dềnh dàng, môi thù lù, mũi tẹt lét, ngay cả thân thể cũng thù lù tổ bố dềnh dàng thù lù tẹt lét, có điều không ngờ cũng may thanh mi tú lắm. Gánh gồng ả làm không được, vô công xem ra ả cũng không ra làm sao.

A đầu đó tay chân da thịt thô kệch, cả thanh âm cũng rất là thô kệch, lại dám đến bảo vệ (hoặc là hầu hạ) Tiêu Hồn cô nương. Ắt theo sát bên Tiêu Hồn, một tắc cũng không rời.

Tiêu Hồn gọi a đầu đó là:

“Tiểu thư thư”.

Nàng đối đãi “Tiểu thư thư” cực tốt, lo từng li từng tí, cởi y phục mình cho ả mặc, xẻ đồ ăn ngon cho ả ăn (“cởi áo xẻ cơm” bắt nguồn từ truyện Hoài Âm hầu Hàn Tín trong Sử ký Tư Mã Thiên. Khi Hạng Vũ sai Vũ Thiệp đến dụ Hàn Tín bỏ Lưu Bang, Hàn Tín mới từ chối: “Hán vương trao cho ta ấn Thượng tướng quân, giao mấy vạn binh mã, cởi áo trên mình cho ta mặc, đem chia đồ ngon cho ta ăn, lời nói được nghe, mưu kế được dùng, cho nên ta mới có thể có ngày nay...”). Nhưng đối với người khác thì nàng cực kỳ tinh quái, châm chích, trả treo.

Nàng chẳng có chút nào giống một cô gái đang chạy nạn.

Nàng hoàn toàn không có vẻ đang chạy nạn.

Người ta nhắc nhở nàng: “Nàng hiện đang chạy trốn đó!”. Nàng hỏi ngược: “Ồ? Người chạy nạn phải có một dáng vẻ nhất định à? Không có bộ dạng chạy trốn thì không phải là chạy trốn sao? Ta thì thấy chạy trốn mà không có dáng vẻ trốn chạy mới thực là chạy trốn đó chứ!”.

Đối với nàng, không những Lương Thương Trung hết cách, người khác cũng chẳng còn biện pháp gì hết.

Người khác?

Người khác là ai?

Người khác cũng như Lương Thương Trung vậy, ít ra có hai chỗ giống nhau:

Một, đều là cao thủ bậc nhất, cực kỳ lợi hại.

Hai, đều là người đến để bảo vệ Tiêu Hồn cô nương.

Ban đầu Lương Thương Trung đâu biết có những người này, y cho rằng chỉ có một mình mình đứng ra khuông phò Tiêu Hồn cô nương.

Y đâu phải dễ gì dò thám được hành tung của Tiêu Hồn. Y gặp Tiêu Hồn trong một quán dân quê, đang ăn hạt bồ đề. Con gái ăn hàng, mắt him híp, môi đo đỏ, răng trắng trắng, rất dễ nhìn, Lương Thương Trung thấy vậy không khỏi tiêu hồn một hồi. Y định đi qua làm quen, hứa hẹn: đừng sợ, ta bảo vệ nàng. Nhưng cô nương kia lại đi trước y một bước, nhìn y cười cười.

Nụ cười đẹp như một giấc mộng.

Mà nàng là cô gái trong giấc mộng của y.

Đó là một giấc mộng đẹp.

Đó là nụ cười trong mộng, đôi mắt trong ngời nhìn y. Nàng cười nói với y: “Đừng sợ, nói cho ta biết coi người sao lại lẻo đẻo theo ta vậy?”.

Y còn chưa trả lời.

Mặt ửng đỏ cái đã.

Lương Thương Trung cho rằng mình xông pha giang hồ biết bao nhiêu năm rồi, đâu thể nào đỏ mặt được!

Y còn chưa kịp hồi đáp.

Có hai người đã đứng dậy.

Đứng lên đi ra.

Hơn nữa đồng thời phát động công kích.

Đó là một trận chiến cực kỳ đáng sợ.

Kể công kích, một người là một tên nhóc miệng méo da thịt thô sần đến gần như toàn thân mọc đầy vảy cá.

Người kia là một hán tử sắc mặt và thân hình lúc bình thường thì xám xịt, lúc lo âu thì biến thành màu lam, nhưng đến khi phần nộ thì lại lại đỏ bừng lên hết.

Vũ khí của tên nhóc miệng méo là la sách, một dải tơ mỏng. Vũ khí của hán tử mặt đỏ sắc theo tâm tình là một thanh loan đao sắc bén.

Bọn họ tấn công rất mãnh liệt.

Hơn nữa rất kỳ lạ.

Bọn họ không những tấn công Lương Thương Trung, đồng thời cũng công kích lẫn nhau, mà càng đánh lâu lại càng hung mãnh: địch nhân càng mạnh, bọn họ càng dữ tợn; thụ thương càng nặng, đấu chí càng hừng hực; đánh càng gay go, càng cứng cỏi phần đấu.

Loan đao và la sách bám sát “Tiểu Yểm kiếm” của Lương Thương Trung, không ngừng tung toé hoa lửa khi va chạm vào nhau.

Thà chịu bị thương chứ chẳng ai lùi.

Lương Thương Trung phát hiện địch thủ lần này cực kỳ khó đối phó.

Ba người bọn họ càng đánh càng dũng cảm, càng hăng máu. Nếu không phải đột ngột có kỳ biến, ba người có dũng cảm, có hăng máu tới đâu thì cuối cùng cũng sẽ thay nhau té quỵ.

Kinh biến là một trận đột kích.

Ít ra cũng phải có sáu mươi ba mạng đột kích hai chủ tớ nhà Tiêu Hồn cô nương, một số trong bọn sát thủ đã trà trộn làm tiểu nhị, làm thực khách trong quán.

Tên miệng méo, hán tử mặt đỏ, Lương Thương Trung và hai bộ hạ của y lập tức chuyển hướng, lo đối phó sáu mươi mấy sát thủ nọ. Đến giờ bọn họ mới biết mình cùng chung một trận tuyến bảo vệ Tiêu Hồn cô nương!

3. Tên Của Nàng Là Tiêu Hồn

Hán tử miệng méo thì ra là con cháu nhà gia thế, còn trẻ mà đã làm quan đến chức Hiệu úy, có điều không quen được lễ thói triều đình “chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thấp đèn” [Điền Đăng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải kỵ húy tên mình (vì chữ “Đăng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đăng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đăng”). Kể xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đăng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thấp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đăng bố cáo rằng: “Bổn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thấp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” - đốt lửa ba ngày chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thấp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tối vừa

buồn cười. Ngày Tết thắp đèn mà chữ “đăng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn Hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành], cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Quái nhân mặt mày đổi sắc vốn hồi bé bị bệnh sài đen. Lúc mang thai hấn, mẹ hấn bị bọn quan lại bắt ép làm thiếp, bà có chết cũng không chịu tuân theo, nên bị giam trong lao tù, lãnh đủ hình phạt, may là còn sống, có điều sinh ra quái thai, lại thành nhân tuyền tốt để tập võ.

Tuyệt kỹ lợi hại nhất của Lương Thương Trung là khinh công.

Y dùng “khinh công” làm “vũ khí” và “công kích” chủ yếu nhất.

Người khác cứ lo kiếm nhanh, đao lẹ, xuất thủ mau.

Y nhanh, lẹ, mau ở thân pháp.

Cho nên người khác có thể đánh một đao, một thương, một kiếm cực nhanh, nhưng Lương Thương Trung lại có thể dùng thời gian tung một chiêu đó để tấn công toàn thân người ta; nói một cách khác, thân người của y có thể thành linh chuyển ra sau lưng, trên đầu, dưới chân địch nhân, y mà phát động công kích thì người ta có muốn đề phòng cũng đề phòng không được.

Cái đó mới đáng sợ hơn xa chiêu nhanh, thức lẹ, xuất thủ mau.

Hướng hồ thân pháp nhanh không nhất định phải dùng để xuất thủ, cho dù có lách tránh hay bỏ chạy cũng có lợi vô cùng.

Tuyệt chiêu của quái nhân đổi sắc mặt là một khi hấn đánh không được sẽ nổi nóng.

Một khi nổi nóng là mặt mày hấn đổi sắc.

Một khi đổi sắc là hấn nằm rạp dưới đất.

Ngậm một họng cát.

Hoặc nuốt bùn.

Sau đó hấn như bơm đầy kinh lực trở lại, phát động công kích tràn trề tinh khí thần gấp mười lần ban đầu, hơn nữa đang đánh nhàu đánh nát mà còn thành linh há miệng phun một đồng cát.

(Lương Thương Trung nghe nói hấn có ngoại hiệu là “Đại vương ăn cát”).

Anh chàng miệng méo một khi đánh thì liều mạng ghê gớm, miệng càng méo xệch, bộ dạng càng khủng bố.

La sách múa loạn xạ, lúc đánh hứng chí toàn thân như phụt lửa, đồn cuốn địch nhân vào lưới sách, chẳng động đậy được, cũng có thể dùng mũi nhọn trên sách đâm cắt địch nhân nát ngấu. Một khi bị địch nhân tập kích cũng có thể dùng la sách bao bọc lấy mình, công thế có dữ đến đâu cũng phá không được thiên la địa võng gã bày bố.

Gã miệng méo bộ dạng giận dữ, giao thủ với người ta mà cứ như sự tức tối của gã đã đủ để nuốt chửng người ta. Trán gã nhăn sấp lóp, cái miệng méo mím cứng, con mắt trái nhú chặt, con mắt phải trợn tròn, kẻ giao thủ với gã mà nhát gan một chút thì đã bị hù bay mất nửa cái mạng.

(Lương Thương Trung cũng biết gã có ngoại hiệu là “Hiệu úy miệng méo”).

Ba người bọn họ liên thủ đánh lùi sáu mươi ba tên, tới lúc đó mới biết hai chuyện:

Một, bọn họ đều là người đến bảo vệ Tiêu Hồn cô nương đi Lĩnh Nam.

Hai, bọn người lợi dụng khi họ đang đánh nhau mà mưu đồ sát hại Tiêu Hồn cô nương là đám “Phá Hoại bang”.

“Phá Hoại bang” là gì?

“Dưỡng Thần đường”, “Đồ Quỷ ốc”, “Kiếp Sát phái”, “Phá Hoại bang” đều là bang phái võ lâm quật khởi trong hai mươi năm gần đây.

Bốn bang phái đó cũng toàn là tay sai mà bọn quan hoạn dàn trải trong võ lâm. Tuy chịu nghe lệnh, bốn tổ chức lại có mục đích khác nhau.

“Dưỡng Thần đường” là vì quyền. Tổng đường chủ của chúng cũng đang làm quan trong triều. Nếu không vâng vâng dạ dạ với đám thái giám có quyền được thế thì làm sao mà làm quan được, hơn nữa cũng chẳng thể giữ mạng trong giang hồ.

Kẻ chủ trì “Đồ Quỷ ốc” là người do Đề hình án sát sứ Tra Mỗ phái ra.

“Kiếp Sát phái” hoàn toàn hành sự vì tiền. Bọn hoạn quan có Đông, Tây, Nội Xưởng, chỗ nào cũng có bạc, mà bọn chúng đâu phải tự móc hầu bao của mình: toàn là rút thịt nạo xương dân đen mà ra.

Mục đích của “Phá Hoại bang” là cầu danh. Chúng vốn yếu thanh yếu thế hơn “Dưỡng Thần đường”, “Kiếp Sát phái”, “Đồ Quỷ ốc”, hơn nữa cũng quật khởi trễ hơn hết. Nếu muốn ngẩng đầu giương cờ giống trống chiêu binh mãi mãi, nhất định phải giành được sự âm thầm ủng hộ thuận cho phép của bọn quan hoạn.

Cho nên chúng chịu làm bất cứ chuyện gì, miễn sao để cho bọn thái giám và nha sai vui lòng.

Bọn chúng quả cũng đã thu hoạch được sự tín nhiệm của bè lũ hoạn quan.

Vì vậy chúng quật khởi rất nhanh.

Như dòi bọ sinh trưởng lan tràn trên mình một con voi chết vậy.

“Phá Hoại bang” có “Tứ đại thiên vương”: Trần Xuân, Lý Hạ, Trương Thu, Vương Đông.

Bốn tên đó tuyệt đối là “cao thủ phá hoại”.

Nhưng trong chiến dịch này, bốn tên đều chưa xuất hiện.

Hành động lần này xem chừng chỉ là “thăm dò”: xem xem người hộ tống Tiêu Hồn cô nương ngon tới cỡ nào!

Ba người bọn họ vì đã kịch chiến với nhau cho nên rất tán thưởng võ công của nhau, đồng thời bọn họ cũng vì vừa kịch chiến với đám tập kích cho nên càng tán thưởng sự gan dạ của nhau.

Tiêu Hồn cô nương chứng kiến trường đại chiến đó mà vẫn nheo mắt cười tươi, ngón tay thanh tú vuốt ve con mèo đang ôm trong lòng, bộ dạng ung dung cõi mở: “Đại vương, hiệu úy, Lương đại hiệp, các người đánh một trận vừa rồi đúng là chẳng đánh chẳng quen mà”.

Ba người đưa mắt nhìn nhau.

Lương Thương Trung hít một hơi sâu: “Nàng nhận ra ba người bọn ta?”.

Tiêu Hồn gật gù đầu, chớp chớp đôi mắt mỹ lệ đến gần như quỵến rũ: “Ừm”.

Lương Thương Trung hỏi một cách chân thành: “Vậy hồi nãy sao nàng không ngăn bọn ta giao chiến?”.

Tiêu Hồn đáp một cách thành thật: “Trận đánh đẹp mắt như vậy, làm sao mà tôi bỏ qua cho được?”.

Sau đó nàng nghiêng đầu như con mèo của nàng, hỏi ngược một câu ăn miếng trả miếng: “Các người hồi nãy không phải đã thử lửa võ công của nhau sao? Hiểu biết được võ công của đối thủ không phải là chuyện tốt sao?”.

“Hiệu úy miệng méo” không tránh khỏi miệng càng thêm méo: “Vạn nhất ba người bọn ta giao thủ mất mạng, nàng cũng mặc cho bọn ta tàn sát lẫn nhau?”.

“Đương nhiên không”. Tiêu Hồn lại cười xinh xắn: “Bây giờ không phải chẳng ai mất mạng sao?”.

“Đại vương ăn cát” sờ sờ cái đầu hói (chỗ thiếu tóc thì lại lấm mồ hôi), hỏi: “Hồi nãy mấy người đó đột kích nàng, nàng không sợ sao?”.

“Không sợ”. Tiêu Hồn đáp một cách sáng khoái: “Tôi biết các người nhất định giải quyết được”.

Ba người lại đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu bọn ta không có mặt thì sao?”.

“Tôi trông vào Tiểu thư thư”. Nàng tựa sát a đầu thư lừ kia: “Nhưng tôi biết các người sẽ đến. Cha tôi hồi còn sinh tiền đã giúp rất nhiều người, làm biết bao nhiêu là chuyện tốt, kết giao quá xá hảo hữu giang hồ, không lý nào lọt vào đường cùng mà chẳng có ai phù trợ”.

Ba người vẫn phải đưa mắt nhìn nhau, gãi gãi cằm, vò vò đầu, ngoài cười khổ thì còn làm gì khác được nữa chứ.

“Các người hỏi nhiều quá”. Tiêu Hồn cô nương cười nụ: “Bây giờ đến phiên tôi hỏi các người”.

Ba người lại ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

“Đại vương ăn cát” bình thời lúc không ăn cát thì lại dễ bị hoảng hốt nhất; hề hoảng hốt thì miệng lắp bắp: “Nàng... hỏi... hỏi... ta... hỏi bọn ta...”.

“Đúng”. Tiêu Hồn vầu đôi môi mỏng, nở một nụ cười ngây thơ kiểu tiểu cô nương mà lại lại lảng phong tình một nữ tử chín mùi: “Tôi hỏi các người, các người thực ra là vì cái gì mà đến giúp tôi?”.

Sau đó đôi mắt nàng long lanh.

Như một con mèo bé bỏng.

Mắt mèo.

Rồi nàng tinh nghịch đưa một ngón tay chỉ Hiệu úy miệng méo: “Ngài nói trước”.

Hiệu úy miệng méo lại càng méo miệng, rướn cổ lạnh giọng: “Tại sao lại là ta?”.

Tiêu Hồn cô nương cười khúc khích: “Vì tôi muốn ngài nói trước”.

Hiệu úy miệng méo nhìn sang trái.

Bên trái là Lương Thương Trung.

Lương Thương Trung đang ngó gã, dáng vẻ hơi ghen tị.

Hiệu úy miệng méo lại nhìn sang phải.

Bên phải là Đại vương ăn cát.

Đại vương ăn cát cũng đang liếc gã, bộ dạng rất hâm mộ.

Hiệu úy miệng méo méo miệng, nhún nhún vai, làm ra vẻ không có gì: “Ta xưa nay luôn chống đối bè lũ hoạn quan. Người chúng muốn hại, ta phải cứu cho được. Ta từng bị tên thiên hạ Ngụy hại cho nhà tan cửa nát”.

Nói đến đó, gã không lên tiếng nữa.

Tiêu Hồn cô nương nhìn gã đầy cảm thông, một lúc sau mới quay sang Lương Thương Trung, u uẩn hỏi: “Còn ngài?”.

“Ta?”. Lương Thương Trung đáp: “Lệnh tôn không đáng bị hại, nàng cũng không nên chết, cho nên ta đến”.

Đôi mắt đẹp của Tiêu Hồn lại chuyển sang chăm chú nhìn Đại vương ăn cát.

Đại vương ăn cát ấp áp ứng ứng, khó khăn lắm mới nói được: “Ta từng được Cao đại nhân chiếu cố ban ơn. Ông ta gặp nạn, ta không kịp xuất thủ... chỉ đành... chỉ có... chỉ được...”.

Tiêu Hồn cười.

Cười rất tiêu hồn.

“Giúp miễn cưỡng quá phải không?”. Nàng chọc hấn một cách đầy thiện ý: “Không báo đáp được cho gia phụ, chỉ đành cho tôi nhận”.

Sau đó nàng lại quay sang người bên cạnh Lương Thương Trung: “Các người thì sao?”.

“Độc nha” Lương Thủy kinh ngạc: “Tôi? Đâu cần phải nói đâu?”.

“Bảo nhi” Lương Trà giật mình: “Bọn tôi là hạ nhân mà cũng phải nói sao?”.

“Làm gì mà chia thượng nhân hạ nhân vậy!”. Tiêu Hồn bực dọc háy bọn họ: “Mình không xứng là người sao?”.

Lương Thương Trung gật gật đầu, thị ý cho họ hồi đáp.

Lương Thủy cổ rất dài, rướn rướn thụt thụt một hồi rồi mới đáp: “Y là lão đại của tôi, tôi là huynh đệ của y, y làm cái gì thì tôi làm cái đó”.

Lương Trà rờ rờ mụn, vừa nặn một cục mụn đã già, vừa bồn chồn đáp: “Tôi là đệ tử của ‘Thái Bình môn’, y là lão đại của nhóm ‘thành tựu đầy mình’ trong ‘Thái Bình môn’, y làm gì thì bọn ta cũng đều theo trợ giúp y”.

“Thật lý thú”. Tiêu Hồn nhướn cười nhe răng, má lúm đồng tiền: “Một ngày nào đó ta gia nhập ‘Thái Bình môn’ của các người thì nhất định rất lý thú đây”.

Nàng cũng không thêm hỏi xem Lương thị tam hùng có đồng ý hay không, lại cúi đầu chơi với con mèo đang rừ rừ.

Lương Thương Trung tiến tới: “Ta có một chuyện muốn hỏi dò”.

Tiêu Hồn đầu hơi ngược lên, đôi mắt trong ngần ngời sáng chớp chớp, phụng phịu van nài: “Đừng nói mấy lời khách khí được không chứ?”.

Lương Thương Trung chăm chú quan sát: “Lệnh tôn đại nhân gặp bất hạnh, cô nương lại có vẻ chẳng chút... chẳng chút...”.

Tiêu Hồn xoa xoa lông con mèo lên má phấn: “Bi thương? Có phải không?”.

Lương Thương Trung lại hít một hơi, sợ mình dùng giọng điệu quá nặng cho nên lời đi: “Có vẻ... vị đại thư này... còn thương cảm hơn nàng nữa...”.

“Đương nhiên”. Tiêu Hồn nhìn sang a đầu kia, kéo bàn tay to bự của ả áp sát má nàng vuốt ve: “Tiểu thư có tình có nghĩa với nhà ta mà”.

Lương Thương Trung nói: “Ồ, không...”.

Còn chưa dứt lời, Tiêu Hồn lại hỏi truy: “Còn gì nữa? Tại sao ngài to con như vậy mà thanh âm nói chuyện cứ như con gái, lí nhí mềm yếu như vậy?”.

Lương Thương Trung mặt đỏ bừng, còn hai thủ hạ tâm phúc huynh đệ kết bái của y thì lại bóp mũi bịt miệng nín cười.

Cơ hội để Lương Thương Trung đỏ mặt trong những ngày tới cũng còn nhiều lắm.

Tiêu Hồn thường châm chọc y.

Châm chọc không có ác ý.

Cũng vì vậy mà khiến cho vị đại thiếu gia tính tình nóng nảy này không phát tác được.

Thí dụ như: bọn họ đang định khởi trình, đường đi hiểm nguy vô cùng, Lương Thương Trung thấy tay của Tiêu Hồn cô nương vẫn ôm theo con mèo, chẳng chút thích hợp với hoàn cảnh, liền nói: “Bỏ con mèo lại trong quán đi, bọn ta phải đi rồi”.

“Cái gì?”. Cô nương nhà ta tròn tròn mắt, cứ như Lương Thương Trung đang ép nàng ăn thịt người: “Ngài kêu tôi bỏ Tiểu Đình Đình lại đây?!”.

Lương Thương Trung thừ ra, y không biết mình nói sai cái gì, làm sai cái gì. Lẽ nào ôm một con mèo trèo đèo vượt suối chạy trốn mà cũng được sao?

“Ta ngấm ngấm theo bảo vệ nàng suốt một đường”. Đại vương ăn cát vội giải thích cho Lương Thương Trung biết: “Con mèo đó không phải lượm trong quán, mà là đem theo từ trong nhà, dọc đường đã trải lấm phong sương, xem ra đại tiểu thư dứt khoát chẳng chịu bỏ nó bên đường đâu”.

“Không có cách nào đâu”. Hiệu úy miệng méo cũng nhắc một câu: “Đó là con mèo của nàng ta”.

Lương Thương Trung chỉ còn nước thở dài một hơi.

Y cuối cùng đã biết cô nương nhà ta.

Y đã rành cô nương nhà ta.

Tên của nàng là Tiêu Hồn.

Nàng quả cũng đã khiến cho Lương Thương Trung rất là tiêu hồn.

Có lúc cũng khiến cho y rất là mất mặt.

Tuy mất mặt, nhưng vẫn hấp dẫn đến mức làm cho Lương Thương Trung và mọi người thần hồn điên đảo.

Đụng phải cô nương nhà ta thì y hết cách.

Y một mình xông lên “Phong Thần sơn”, đại náo “Dương Thần đường”, thu phục được hai huynh đệ Lương Thủy Lương Trà vốn rất khó động chạm trong “Thái Bình môn”, còn đả bại “Kiếp Sát phái”, uy chấn bè lũ loạn quan, thần y Dư Thị Vô chủ động kết nghĩa tám lạy (thời xưa kết nghĩa huynh đệ thì lạy tám lạy), đại hiệp Tống Áo Trí bội phục đến vái sát đất, nhưng đụng phải Tiêu Hồn thì y chẳng có biện pháp thu thập.

Bọn họ cũng không có biện pháp. Hiệu úy miệng méo là ác nhân. Gã là kẻ ác trong những người tốt, chỉ đối ác với bọn ác, đối tốt với người tốt. Gã còn trẻ mà đã giết không ít ác nhân, ác nhân bị gã trừng trị tuyệt đối nhiều hơn nha môn — Huống hồ người bị huyện nha dùng hình phạt xử lý cũng đâu phải toàn là ác nhân.

Đại vương ăn cát là “khắc tinh của tội ác”. Rất nhiều người trên giang hồ cho rằng: cát hấn ăn vào vẫn không nhiều bằng kẻ xấu bị hấn tiêu diệt.

Đối phó bọn ác nhân còn đồ tội ác tày trời không thể nào tha thứ, bọn họ luôn luôn có biện pháp.

Nhưng đụng phải nàng lại đều hết cách.

4. Tiêu Tiêu Và Tiêu Tiêu

Một, Bạch Miêu sơn (nơi này là chỗ tụ tập của “Kiếp Sát phái”, cho dù đi đường vòng cũng không tránh khỏi phải xâm nhập vùng đất đầy đầy trộm cướp hắc đạo, bang phái lục lâm cùng một phe với “Kiếp Sát phái” này, muốn tránh cũng không tránh thoát xung đột).

Hai, Khổ Qua giang (con sông này ai đi đường tắt cũng phải qua, nhưng không chế thủy lộ lại là đám “Phá Hoại bang”, khó tránh khỏi phải giành bến cướp đồ).

Ba, Đồ Quỷ ốc (đây không phải là một căn ốc, mà là một địa vực, nằm trong phạm vi thế lực của “Đồ Quỷ ốc”. Thảo nguyên, rừng rậm, ao đầm, thôn trấn ở đây đâu đâu cũng “thập thò quỷ ảnh, lúc nhúc quỷ khí”, từng thân cây từng tảng đá chất chứa yêu quái, e phải có thủ đoạn hàng quỷ phục thần mới có thể mạnh dạn xông vào).

Bốn, Hắc Cẩu sơn (ngọn núi đó nối liền với “Toan Lĩnh”. Nếu bọn họ có thể đến đó, không cần biết là Đông, Tây, Nội Xương, hay là Cẩm y vệ, kỵ binh trinh thám của Hình bộ, hoặc Đồ Quỷ ốc, Phá Hoại bang, Dương Thần đường, Kiếp Sát phái, nhất nhất ai ai cũng sẽ dồn hết mai phục tại đó, toàn lực tấn công trận cuối).

Bọn họ đang thương nghị hoạch định lộ tuyến an toàn để hộ tống Tiêu Hồn trốn chạy.

Bàn đi bàn lại, đó vẫn là lộ tuyến ít trở lực nhất.

Trong ba đại cao thủ, Lương Thương Trung nói nhiều nhất (Lương Thủy cung cấp nhiều tư liệu nhất, Lương Trà phụ trách vẽ địa đồ và ghi chú), nhưng giọng điệu của y quá rào đón êm nhẹ, thường bị đồng僚 chọc là y “quá vụn toàn”.

“Đại vương ăn cát” lời nói tuy có lấp bắp, nhưng ý kiến đề ra thông thường rất có trọng lượng.

“Hiệu úy miệng méo” ăn nói rất cẩn thận, rất ít khi lên tiếng; lúc nói, một khi Tiêu Hồn cô nương nhìn sang, mặt mày gã lập tức đỏ bừng lên.

Như là hoàng hôn.

Bọn họ thảo luận này giờ cũng đã đến buổi ánh hoàng hôn giăng khắp trời.

Trong trường phải thấp nền mới có thể rọi thấy hành trình bọn họ sắp bốn ba.

Núi non đường xá xa xăm, chồng chất chông gai, qua ánh mắt ngời sáng của Tiêu Hồn cô nương lại tựa hồ chỉ đang sắp xếp một chuyến lữ hành tràn đầy hứa hẹn, kích thích và hứng chí, tâm tình khoái hoạt ham chơi.

Thậm chí nàng cũng có lối nhìn riêng của mình về lộ tuyến “Bạch Miêu, Hắc Cẩu” này, dứt khoát muốn đi. Ngoại trừ so sánh tính toán quan hệ lợi hại, tránh nặng tìm nhẹ, để đề phòng kẻ địch, lý do trọng yếu nhất không ngờ lại là:

“Tôi thích mấy cái tên này! Các người xem xem, mèo trắng, chó đen, còn có khổ qua, quỷ ốc, thật là mới lạ, thật là vui thú!”.

Cho nên lộ tuyến coi như đã định như thế.

Lương Thương Trung tuy đã thấy quyết định xong mà cũng không tránh khỏi lần khần: “Thật chọn con đường này sao? Không dẫn đo lộ tuyến đi ‘Nguyên Tiêu trấn’ quẹo vào ‘Thông Tiêu giang’, rồi từ ‘Tiểu Hoàn hà’ qua ‘Tiểu Bình pha’ sao? Đường đó khó mà tập kết đại quân, nhưng kém ở chỗ khó phòng ám tiễn”.

Đại vương ăn cát lúc suy nghĩ trên án đường hần sâu một lỗ hõm: “Cũng vậy thôi, có tốt có xấu. Ta không nghĩ bọn Ngụy thiên và Tra Mỗ vì chuyện này mà phải kéo rốc đại quân ra, đi con đường kia thì đỡ phải tính kỹ quá mà thành vụng”.

Hiệu úy miệng méo nói: “Ta có một ý kiến”.

Mọi người đều đợi gã nói.

Gã ngập ngừng: “Ta sợ nói ra không hay”.

Mọi người lại nài gã cứ nói thẳng đừng ngại.

“Ta cho rằng”, ý kiến gã đưa ra không ngờ lại là: “Giọng điệu của Lương đại hiệp làm ơn đừng có như giọng đàn bà con gái có được không?”.

Lương Thương Trung tức muốn chết.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Hồn cô nương kết luận:

“‘Hắc Bạch lộ tuyến’ vẫn hay hơn”.

Mọi người hỏi: “Tại sao?”.

“‘Tiêu Tiêu Tiểu Tiểu lộ tuyến’ tuy nghe hay”, nàng không ngờ lại đem gộp Thông “Tiêu” giang, Nguyên “Tiêu” trấn và “Tiểu” Bình pha, “Tiểu” Hoàn hà lại thành “Tiêu Tiêu Tiểu Tiểu lộ tuyến”, mà lý do của nàng không ngờ lại là: “Nhưng nghe vẫn không vui thú bằng ‘Bạch Miêu Hắc Cẩu lộ tuyến’”.

“Ít ra”, nàng lại bổ sung một câu: “Con mèo của tôi nhất định sẽ rất thích”.

Con mèo trong lòng nàng lúc này đã tỉnh dậy, “meo” lên một tiếng.

Nàng cũng “meo” một tiếng.

Nàng dùng cái cằm nhỏ thon tròn xoa xoa lông mèo, có một cọng thắm lên chót mũi nàng, rọi ánh nền như một sợi tơ vàng vậy.

5. Oán Oán Và Phần Phần

Chạy trốn đâu có phải là viễn du.

Lương Thương Trung, Hiệu úy miệng méo, Đại vương ăn cát từ từ làm quen với lộ trình hộ tống, thỉnh thoảng nghe Đại vương ăn cát cất giọng trầm thấp, vừa u uẩn vừa hào hùng:

”Cát bay mù trời, bụi mù trời

Tịch tịch chẳng có ai,

Nỗi đau buồn của ta đâu thể tỏ rõ như vết thương của người,

Người một kẻ không có gia đình...”.

Đại vương ăn cát còn mang theo mười bảy thủ hạ. Mấy hán tử mặc áo choàng đỏ rực, người nào người nấy đều không ngại liều mình cho hấn. Ai ai cũng từng có một gia đình ấm áp, nhưng bị bè lũ hoạn quan hại cho nhà tan cửa nát, cuối cùng chỉ còn có Đại vương ăn cát dung chứa. Bọn họ can đảm cùng mình, nhiệt huyết trào dâng, chỉ nghe Đại vương ăn cát ra lệnh. Đại vương ăn cát ngoài xưng ca ra, chỉ đêm đêm mài thanh loan đao soèn soẹt mới gây tiếng động gì khác.

Còn có Hiệu úy miệng méo kéo đàn nhị, ò e í e, như gió cát thổi than giữa một vùng bát ngát, quẩn quít nỗi nhớ quê hương, lo buồn cho quốc gia, Cửu ca Cửu vắn Cửu Thái Hoa (Chữ “Cửu” thời xưa thường dùng liên quan đến “Trời”. “Cửu ca” tức là một thiên trong “Sở từ”, Khuất Nguyên đem nhạc ca tế thần trong dân gian mà cải tác hoặc gia công tạo thành. “Cửu vắn” tức là “Thiên vắn”, một bài văn của Khuất Nguyên trong “Sở từ”. Cửu Thái Hoa là trời đất Trung Hoa to lớn), toàn là cảm giác bi thương không thể đè nén, oán oán phần phần, khôn khổ bút rứt, hát chẳng thôi ba ngàn năm lịch sử tuyết nguyệt phong hoa.

Lương Thương Trung lại thích vẽ.

Phần nhiều y vẽ nhân vật, bất kể là thầy tu, người phạm, quan lại, thương gia, nam nữ lão ấu, mặt mũi hoàn toàn giống như bản thân y.

Cứ như: bản thân y dưới ánh trăng, bản thân y bên dòng nước trôi qua cây cầu nhỏ, bản thân y giữa núi cao non rộng, bản thân y trong đất trời băng phủ... Chung quy chỗ nào không có mình là không có đời người.

Người chỉ có một đời.

Y là đời người.

Bọn họ thận trọng gan góc đi ngang qua Bạch Miêu sơn, dọc đường chẳng gặp phải chiến sự gì hết.

Giao chiến không phải là phổ diễn.

Thỉnh thoảng họ cũng cắm trại giữa đồng trống, chờ đám nữ tử ngủ rồi mới quây quần bên đống lửa bàn thảo làm sao để vượt qua nguy khốn.

Lương Thương Trung nói: “Theo các người thấy, nhân thủ của bọn ta có đủ để lên Bạch Miêu sơn, vượt Khổ Qua giang, xông vào Đồ Quỷ ốc, xuống Hắc Cẩu sơn không?”.

Bầu trời đêm có trăng, không sao, lấm mây, trên vùng hoang dã thấp thoáng có tiếng sấm gầm gừ, nghèn nghẹn thoát qua.

Đại vương ăn cát đáp: “Nội một ải Khổ Qua giang đã rất khó mà qua khỏi. Dưới nước khác với trên bờ, dễ bị ám toán”.

Lương Thương Trung hỏi: “Trà Trà và Thủy Thủy đều tinh thông bơi lội. Còn các người thì sao?”.

Hiệu úy miệng méo cười lạnh một tiếng, tiếp tục kéo hoài kéo mãi tiếng đàn nhị ba đời bảy kiếp luân hồi lấy lất chẳng chịu thôi. Mọi người đều cảm thấy mưa đông sắp đổ, gió lạnh đập dồn.

Đại vương ăn cát nói: “Bơi lội chỉ là trò vật”.

Lương Thương Trung thốt: “Nghe nói Kim Lão Cúc cũng sẽ đến giúp Tiêu Hồn cô nương Nam hạ. Kim Lão Cúc như cá bạch điều luôn lách trong con sóng, như giao long vùng vẫy giữa con nước, có ý thì hay hơn nhiều, có điều không biết có đến kịp không”.

Hiệu úy miệng méo cười lạnh: “Đến quá trễ thì chi bằng không đến”.

Đại vương ăn cát nói: “Thêm trợ thủ vẫn hơn là không. Nghe nói ‘Tuyệt đại đơn kiêu cấp cấp phong’ Văn Tuyền Hán cũng sẽ đến góp sức với bọn ta”.

Tiếng sấm chột như nổ toang khung trời, lần sét đỏ ngẫu trải mình xuống mặt đất còn nhanh hơn cả một chớp mắt.

Hiệu úy miệng méo nói: “Tuyệt đại đơn kiêu? Hừ!”.

Lương Trà thò cái cổ rất đàn hồi của gã lên tiếng: “Không cảm thấy Tiêu Hồn cô nương coi cuộc trốn chạy này là một chuyện vui chơi sao?”.

“Hôm qua dọc đường nàng còn ngắt hoa mai”. Lương Thủy cũng nặn mụm nói: “Hôm nay đi qua làng Mai Hoa, khi, nàng lại còn chạy nhảy rượt đuổi hoa tuyết tuôn rơi đầy đường nữa chứ”.

“Vậy không phải rất tốt sao?”. Đại vương ăn cát từ tốn thốt, vẻ hùng dũng hung hãn lúc hắn đánh đắm đã hoàn toàn biến mất như ánh trăng mừng một vẩy, cứ như căn bản chưa từng tồn tại trên mặt hắn: “Bị bẻ mà không gãy, gặp buồn đau mà không quỵ lụy, đó mới là nữ trung hào kiệt”.

Hiệu úy miệng méo cúi đầu kéo đàn mạnh tay.

Lương Thương Trung cười tủm tỉm.

Mấy ngày nay trong đầu y toàn là nàng.

Là nàng, có đao có kiếm, có gió có cát, có nói có cười, có mai có hoa...

Chập chờn như ngọn lửa.

Màu sắc của lửa...

Ủa? Ngọn lửa sao lại xanh như vậy, xanh đến thế này!

Thình lình tiếng đàn nhị thê lương ngưng bật.

Mưa rào ụp xuống.

Không phải là mưa trời, mà là:

Mưa ám khí.

Cùng một sát na, Lương Thương Trung, Đại vương ăn cát, Hiệu úy miệng méo đều có phản ứng và động tác cực nhanh cực lợi cực thần tốc:

Hiệu úy miệng méo bung la sách ra, như một cái lò bắt cá to bự bao lấy năm người.

Đại vương ăn cát vọt ngậm một miếng cát, phun tủa ra, bắn về phía làn mưa ám khí.

Lương Thương Trung song chưởng phát ra, dập tắt hỏa quang bập bùng.

Lương Thủy, Lương Trà cũng không rảnh, khụy người lẩn vòng một trái một phải về phía lều trưởng của Tiêu Hồn cô nương và Tiểu thư thư.

Lương Thương Trung đang định phóng qua, Đại vương ăn cát lại nói: “Để lại một nhân thủ ở đây”. Hiệu úy miệng méo còn ít lời hơn, chỉ nói một chữ: “Người”.

Vừa dứt lời, hai người đã biến mất.

Bọn họ một nam một bắc, vọt vào bóng tối.

— Bóng tối ngập ngựa ám toán, sát thủ và mai phục.

Lương Thương Trung lập tức bay vào trong trướng.

Y vừa lọt vào, một mũi nhọn lạnh lẽo và hai điểm thanh quang như rằng thú dữ nhe phập về phía y.

Y khẽ quát: “Là ta”.

Thế công lập tức đình chỉ.

Thanh quang và mũi nhọn phát ánh sáng trắng dừng sừng trong bóng tối, gió buốt tạt nhoáng lên.

Lương Thương Trung thấp giọng hỏi: “Cô nương?”.

Tiêu Hồn và Tiểu thư thư nhất tề trả lời: “Ừm!”.

Lương Thương Trung nghe có hồi đáp, con tim hết lo âu, thốt: “Bình an là tốt rồi, bọn ta lập tức dời chỗ”.

Trước khi đánh lén, địch nhân nhất định đã quan sát kỹ nơi tọa lạc của bọn họ.

Lúc này trong bóng tối truyền vọng tiếng đấu đá liên hồi, chừng như có rất nhiều thú dữ bạo hung đang hùng hục cầu xé rượt đuổi nhau.

Chợt nghe Tiêu Hồn khe khẽ cười nói: “Các người có cảm thấy...”.

Lương Thương Trung vội “suyt” một tiếng.

Tiêu Hồn lại vẫn nói tiếp: “Dưới đất hình như có động...”.

Lương Thương Trung khẩn trương hẳn.

Gây tiếng động trong bóng tối và trong vòng ám toán thì rất nguy hiểm.

Y giơ tay bịt miệng nàng, chỗ ngón tay bàn tay mới chạm vào lại có cảm giác trơn mịn như một đóa hoa, khiến cho tay y vắng, cho lòng y choáng...

Đột nhiên dưới đất nổ “oành” một tiếng, cát bụi mịt mù, bảy tám người vọt lên!

Tiếng sấm ì ùn, mưa thủy chung vẫn chưa đổ.

6. Trà Trà Và Thủy Thủy

Bấm ngón tay đếm, Đại vương ăn cát làm thịt bảy tên, Hiệu úy miệng méo giết chín tên, còn có ba mạng chết dưới ám khí: ám khí đương nhiên là cát.

Lương Thương Trung và Lương Trà, Lương Thủy chưa giết được địch nhân nào.

Nhờ có câu nói của Tiêu Hồn, Lương Thương Trung mới sực tỉnh.

Kẻ mai phục dưới lòng đất vừa vọt lên, y lập tức làm một chuyện:

Kéo Tiêu Hồn cô nương dời chỗ.

Bàn tay của y vốn đang che miệng Tiêu Hồn, lấy khinh công của y mà chuyển dời vị trí của cô nương bé nhỏ thì đâu có tổn hơi tổn sức gì.

Nhưng cô nương bé nhỏ lại kéo theo cô nương to bự.

“Thân kiều” của cô nương to bự chẳng nhẹ chút nào.

Lương Thương Trung đương nhiên không thể chỉ cứu một người mà lại thấy chết chẳng thềm cứu đối với một người khác.

Y chỉ còn nước nhất tề cứu cả hai người.

Vậy mới phí công phu.

Giữa bóng tối hun hút, đang toàn thần thi triển khinh công, y cảm thấy có địch nhân xuất thủ bên cạnh y.

Người tay y đang ôm cũng đang vùng vẫy.

Sau đó nghe kẻ tập kích rên hự.

Vụt ngừng.

Rơi xuống.

Ngã xuống đất.

— Một trong hai người y ôm đã xuất thủ.

— Xem ra võ công của “Tiểu thư thư” này chẳng tệ chút nào!

Không lạ gì nàng ta là hạng nữ lưu mà dám đi theo bảo vệ Tiêu Hồn cô nương Nam hạ.

Đợi đến khi đợt công tập đã ngừng, Lương Thương Trung lập tức buông hai cô nương xuống, thấp giọng đến tối đa nói một câu mau mắn:

“Các người đừng động đây, đừng gây tiếng động”.

Y xoay lại nghênh địch.

Địch nhân đại để còn năm mạng.

Y xông qua.

Rút kiếm.

Kiểm lạnh.

Đêm, cũng lạnh.

Chỉ có máu, máu nóng.

Đánh ngã ba tên.

Ngã trong vũng máu của bản thân chúng.

Hai tên kia đã lui lại.

Bọn chúng đại khái nghĩ rằng mình có thể chui vào địa động đã đào sẵn mà chạy trốn.

Nhưng vô dụng.

Vì không còn địa động.

— Địa động không ngờ đã “biến mất” một cách thần kỳ!

Trước địa động có hai người trấn thủ.

Họ đang đợi kẻ tập kích trở về.

Họ là:

Lương Thủy và Lương Trà.

— Là thủ hạ tâm phúc và huynh đệ kết bái của Lương Thương Trung, “Thủy Thủy” và “Trà Trà” mà y hay gọi.

Lương Trà và Lương Thủy đương nhiên không phải đợi chúng về để châm trà dâng nước, nhưng quả phải trình một “lễ vật”:

Đó đương nhiên là “dâng hiến”.

Bọn chúng lập tức “dâng” “mạng”.

Hai tên tập kích quay lại địa động định trốn chạy, hành động của chúng chỉ có một kết quả:

Tìm chết.

7. Chính Chính Và Thường Thường

Đại vương ăn cát, Lương Thương Trung, Hiệu úy miệng méo, Lương Trà, Tiểu thư thư, Lương Thủy đều không bị tổn thương gì mấy; chảy chút máu, bầm vài chỗ, khó mà tránh được.

Quan trọng nhất là: Tiêu Hồn cô nương không bị mất mát gì.

Mọi người còn sống.

— Chỉ cần mọi người còn sống là tốt rồi.

Xa xa đang mưa lớn lắm phải không? Chớp giạt chói lòa im ắng trên núi, từng lần từng lượt, như cái chũm choạ mất tiếng va vào ánh sáng vũ trụ.

“Bọn chúng là người của ‘Kiếp Sát phái’”. Đại vương ăn cát lấy kim và da dê may một vết thương bên dưới bệ sườn. Hắn chùng như đau đến tái tê mặt mày: “Ít ra có bầm bầy bầm tám tên”.

“Đến cũng tốt”. Lương Thương Trung nói: “Nếu không, đâu biết bọn chúng muốn hạ thủ thể nào, lúc nào hạ thủ”.

Hiệu úy miệng méo không nói gì.

Gã chỉ kéo đàn nhị, như một lãng tử bi bi thương thương kể lể nỗi lòng trong ngôi đình xa xôi quê nhà trăm dặm, như một chiến sĩ thê thê thảm thảm than van cuộc trường chinh ngàn dặm.

Địch nhân đã đi, mọi người đã bình tĩnh trở lại.

“Giữ im lặng”. Lương Trà bỗng rút cây Độc Toàn Chử giắt bên hông ra, khê quát: “Đừng gây tiếng động!”.

Gã ngó Hiệu úy miệng méo mà quát.

Hiệu úy miệng méo biến sắc.

Lương Trà nằm phục xuống đất, ép sát tai lên mặt đất.

Hiệu úy miệng méo đang định phát tác, Lương Thương Trung ngăn gã: “Để gã lắng nghe. Nhĩ lực của gã rất tốt”.

Im ắng hẳn.

Một hồi thật lâu sau, lỗ tai của Lương Trà mới rời khỏi mặt đất, thở phào một hơi, phẩy phẩy tay.

Mọi người cũng thở phào.

Đột nhiên Lương Trà vung Độc Toàn Chử đâm phập xuống đất.

Một tiếng rú thảm, một thân ảnh to bự bắn lên khỏi lòng đất, lăn long lóc chẳng ngưng, trên trán còn ghim mũi Độc Toàn Chử.

Lập tức mặt đất nứt nhiều chỗ.

Mỗi một chỗ vọt lên một người.

Hiệu úy miệng méo, Đại vương ăn cát, Lương Thương Trung liền bố trận, vây quanh Tiêu Hồn cô nương.

Lương Thương Trung thấp giọng: “Là ‘Thổ độn quỷ’ của Đồ Quỷ ốc!”.

“Chẳng nhiều gì!”. Đại vương ăn cát le cái lưỡi dài đỏ choét liếm môi: “Còn ứng phó được”.

Lương Trà lắc đầu: “Đồng lắm”.

“Bao nhiêu?”.

“Hơn tám chục kỵ binh”.

“Có kỵ mã đến?”. Đại vương ăn cát không dám tin: “Sao không có tiếng vó ngựa?”.

Còn chưa dứt lời, một trận gió dữ tràn đến.

Gió đêm kéo theo tiếng ngựa hí, vó ngựa rầm rập như sấm dội, ép sát đến gần.

Lần này Đại vương ăn cát biển sắc: “Chắc cũng phải hai trăm kỵ binh!”.

“Không”. Lương Trà nói: “Chỉ tám mươi hai”.

Bọn đội đất chui lên chưa chịu động thủ.

Chúng đang đợi.

Đợi viện binh.

Đợi đại quân.

Hiệu úy miệng méo thông tay, cánh tay kéo một cái, lại là kéo đàn nhị, ve sầu đông lạnh, đường đêm gió rét, con tim trĩu nặng.

Đại quân đã đến, âm thanh ngưng đọng. Địch nhân bao vây, giục ngựa cuốn vòng. Trăng lạnh im ỉm, binh khí phừng phừng hàn quang dưới ánh trăng.

Người ngựa ướt sũng, chúng tất đã đợi mưa từ đằng xa đến.

Quả nhiên chỉ có tám mươi hai kỵ sĩ, không nhiều, cũng chẳng ít, nhưng có trống trận, vừa đánh trống vang rền oanh thiên động địa, vừa hò hét quát ngựa xông tới, cho nên làm cho người ta nghĩ lầm rằng có hai ba trăm hùng binh ồ ạt phi đến chém giết.

Kỵ binh chia làm hai màu.

Một đỏ một đen.

Quân mặc giáp đỏ mang cờ hiệu chữ “Chính”.

Quân mặc giáp đen mang cờ hiệu chữ “Thường”.

Cờ xí đang tung bay phấp phới.

Gió ẩm thấp, mưa sắp ập tới đây phải không? Tiếng mưa làm mờ thị giác, làm khuất thính giác trên vùng hoang nguyên này.

Chúng xông đến như gió hù mây mỏng, yểm hộ kín mít, tựa một đám ác quỷ địa ngục phả ra để thu thập mạng người.

Thấy trận thế đó, Đại vương ăn cát không thể không hỏi: “Chúng là bọn nào đây?”.

“Là hai đại tướng của Dương Thần đường”. Lương Thương Trung thần tình cảm phẫn: “‘Ôn thần’ Kiều Chính Chính và ‘Chiến thần’ Kiều Thường Thường”.

“Là chúng?”. Đại vương ăn cát kinh ngạc, xoay sang hỏi Lương Thương Trung: “Chúng không phải đã bại dưới tay ngươi sao?”.

“Không phải”. Lương Thương Trung bức dọc: “Trận chiến lần trước trên Phong Thần sơn, ‘Chiến thần’ và ‘Ôn thần’ đều không có mặt. Hai tên này và ‘Thần vương’ là hảo thủ có chiến lực ghê gớm nhất trong Dương Thần đường”.

Chỉ nói được đến đó.

Không tiếp lời được nữa.

Kỵ binh tuy chưa xông lại, tên lại đã ủa đến như mưa.

“Teng” một tiếng, một mũi tên bắt đứt một cọng dây đàn của Hiệu úy miệng méo.

Hiệu úy miệng méo vụt ngược dây.

Đôi mắt gã phát ra ánh sáng xanh dờn hung hãn như mắt sói.

Không phải ánh sáng nóng, mà lạnh buốt.

Gã ngó đúng kẻ bắn tên.

Gã hú dài.

Xông vào làn mưa tên, huy động La sách.

Ai chặn gã là gã giết sạch.

Rất nhiều kỵ binh vây sang phía gã.

Đầu tóc gã bay lỏa xỏa, nhất định muốn xông đến chỗ kẻ bắn tên.

Tên đó cầm một cái khiên mây, mình mặc chiến bào, ngồi trên con ngựa màu đỏ sẫm, khuỷu tay trái bọc tấm đồng, nách phải kẹp Trảm mã đại đao, đôi mày quăn quéo, mũi dài cong vòng, hai mắt trợn trừng uy vũ, gương cung lấp tên nhắm Hiệu úy miệng méo đang xông qua, chính là “Chiến thần” Kiều Thường Thường.

Hiệu úy miệng méo không sợ.

Biết bao nhiêu kẻ địch đang tập kích gã.

Gã vũ lộng La sách, ai đánh gã là gã quật kẻ đó rớt xuống ngựa.

Cuối cùng gã đã xông đến gần “Chiến thần”, tuy rằng mỗi một bước đều tung toé huyết quang, mỗi một bước đều lộ trong vũng máu.

Gã chỉ biết tiến chứ không lùi.

Đã đến trước đầu ngựa của “Chiến thần”.

“Chiến thần” kéo cương, người và ngựa đều phun phì phì hơi trắng.

Mũi tên của hắn nhắm ngay Hiệu úy miệng méo.

Đám vây đánh Hiệu úy miệng méo đã tản ra hết.

Mũi Hiệu úy miệng méo cũng không ngừng khi ra làn hơi trắng xóa.

Tình huống rất rõ rệt:

Chỉ cần Hiệu úy miệng méo động dậy, mũi tên của “Chiến thần” Kiều Thường Thường sẽ lập tức xuyên qua mình!

Cho dù gã có bất động, mũi tên cũng đã ghim chết lấy gã.

— Gã không thể không chết!

“Chiến thần” và Hiệu úy miệng méo đối đầu.

Kiều Thường Thường và Hiệu úy miệng méo đang đối đầu.

Hai người đang đối đầu.

Hai người đối đầu.

Hai người.

Đối đầu.

Đối.

Đầu.

Xung quanh bọn họ đang chém giết đến trời băng đất lở, tiếng hò hét vang vọng.

Một nhóm người xung sát, gục ngã, lại một đội binh mã tiếp tục xông tới.

Tiếng sấm rền rĩ, như hàng vạn thân cây, hàng ngàn ngọn núi đang lăn ào tới.

Lại không thấy ánh chớp.

Nhưng có cảm giác sét giật sát bên mình.
Thật vậy, cả ánh chớp cũng đen thui.
Ánh chớp đen thui đang loang loáng giữa màn đêm tăm tối.
Thì ra đó là vũ khí trong tay “Ôn thần”.
Đó là một binh khí hình dáng giống như lưỡi tầm sét.
Bất quá lại là màu đen.
Điện cực của hắc võ đến đâu, thủ hạ của hắc giục ngựa lao đến đó.
“Nơi đó” chủ yếu là chỗ Tiêu Hồn cô nương.
Đại vương ăn cát và mười bảy gã thủ hạ đang dốc hết sức bảo vệ.
Lương Thương Trung cùng Lương Thủy, Lương Trà đón đầu đại quân.
Y đã từng một mình xông tới Dưỡng Thần đường, kết mối hận thù.
Nay y đựng đầu “Ôn thần” Kiều Chính Chính, cừu nhân diện kiến, mắt ai cũng đỏ ngầu.
Đối với cục diện này, thông thường chỉ có một phương pháp giải quyết.
Chưa chết chẳng chịu thôi.

8. Bận Bịu, Mù Lòa Và Mờ Mịt

Người đã tản.
Chiến hỏa đã tắt.
Trận chiến giữa Lương Thương Trung và “Ôn thần”, giữa Hiệu úy miệng méo và “Chiến thần” đã kết thúc.
Trận chiến kết thúc cực kỳ đột ngột.
Lương Thương Trung giao chiến với “Ôn thần”, bên đánh bên lùi, bên lùi bên đánh.
Hiệu úy miệng méo và “Chiến thần” lại một mực bất động.
Không đánh.
Không xuất thủ.
Mãi cho đến khi Lương Thương Trung lùi tới chỗ đứng của Hiệu úy miệng méo.
Y giao thủ với Ôn thần, bóng người đan xen, thoạt hiện thoạt biến. Chiến thần chờ đúng sát na đó mới xuất thủ.
Bắn tên!
La sách của Hiệu úy miệng méo lập tức bung ra.
Nhưng vẫn không tiếp được một tên đó.
Kính tiễn.
Giữa ngực gã tung toé một làn mưa máu.
Nhưng gã lại làm một chuyện cũng cùng một sát na đó.
Một chuyện khiến người ta chẳng kịp đề phòng.
Gã xuất thủ vô lấy vũ khí trên tay Ôn thần.
Ánh chớp đen.

— Nếu gã không thủ thế thật lâu, hơn nữa nếu gã không phải đang ở tình cảnh chẳng thể nào bỏ qua không lý gì tới thương thế mà lo đi đoạt binh khí trong tay một địch thủ khác, Ôn thần dĩ nhiên đâu có sơ xuất chẳng thêm đề phòng, vừa thất thần là thất thủ, bị gã đoạt mất binh khí.

Hiệu úy miệng méo phát ra một luồng điện cực.

“Chiến thần” té xuống ngựa, máu chảy đen sì.

Mưa to giàn giụa tuôn rơi.

Ngàn vạn dòng nước ồ ạt đổ xuống.

Mưa dầm dề.

Ôn thần lập tức hạ lệnh thoái lui.

Thoái sạch.

Mưa chưa dứt.

Tính ra:

Mười bảy huynh đệ của Đại vương ăn cát chỉ còn sống mười một mạng.

Lương Trà bị thương.

Hiệu úy miệng méo trúng một tên, bị thương nặng.

— Mũi tên có tẩm độc.

Độc lan dần.

Hiệu úy miệng méo không rên nửa tiếng, nhưng mặt mày đã xanh dờn.

Mọi người bận bịu lo thu thập tàn cục.

Bận bịu lo ứng phó chiến cục.

— Trời còn chưa sáng.

Bọn họ thương vong nặng nề, e chẳng chịu nổi thêm trận xung kích kế tiếp của địch nhân.

Đang đêm tối như vậy, cho dù là cao thủ nhất lưu cũng phải mù hai mắt.

Mưa lớn mờ mịt.

Tiền trình của bọn họ cũng một màn mờ mịt.

Khấp nơi mờ mịt.

Tiêu Hồn lùi đến vách đá, thấp hỏ tập rọi thương thế của Hiệu úy miệng méo.

Nàng giao hỏa tập cho Tiểu thư thư: “Cầm lấy”. Nàng phân phó.

Sau đó nàng ghé miệng hút độc chỗ vết thương của Hiệu úy miệng méo.

Hiệu úy miệng méo giật mình muốn tránh.

“Đừng có thẹn!”. Tiêu Hồn bực: “Hảo hán xông pha giang hồ mà sợ gì!”.

Hiệu úy miệng méo cảm thấy vết thương đau điếng, nóng bừng, một hương thơm ngào ngạt lọt vào mũi, Tiêu Hồn đang hút độc cho gã.

Hiệu úy miệng méo vẫn còn muốn từ chối.

Nhưng không biết làm sao để từ chối.

Bàn tay gã chạm vào bờ vai mềm của Tiêu Hồn, thân người cũng đã tiêu mất hồn phách.

Tóc của Tiêu Hồn lột phớt qua má gã, cảm giác lâng lâng ngọt lịm.

Tóc nàng vẫn còn khô ráo.

Lót phớt cho hồn khốn khổ.

Nhưng Huệ úy miệng méo còn phải ngai ngại mình mấy ngày nay chưa tắm rửa. Lần âu lo chẳng yên này về sau tất nhiên phải trở thành một kỷ niệm chẳng thể quên.

“Nếu địch mà đến nữa, chắc không thủ được quá”. Lương Thương Trung buồn bực: “Sao trời còn chưa sáng vậy chứ!”.

Trước hừng sáng luôn luôn là bóng tối sâu thẳm nhất.

Cũng buốt giá nhất.

Bọn họ không thể ngồi lì ở đây.

Bọn họ phải tiến tới trước.

Trong đêm.

Trong mưa.

9. Con Mèo Cong Lưng

Tiếng mưa đổi thành tiếng lá cọ sát xào xạc.

Sột soạt.

Con mèo trong lòng Tiêu Hồn bỗng kêu lên một tiếng.

“Meo...”.

Lương Thương Trung đang cảnh giác, toàn thân như mũi tên trên dây cung, nghe tiếng kêu đó, y cơ hồ nhảy dựng toàn thân.

Y “hừ” một tiếng, nếu không phải nể Tiêu Hồn cô nương, y đã tới mần thịt con mèo đáng ghét kia.

Con mèo phảng phất cũng cảm thấy ác ý của y, lông dựng đứng, cong lưng ra vẻ thù địch ghê gớm.

Trận đấu giữa Lương Thương Trung và con mèo lại không tiếp tục được, vì Tiêu Hồn nói một câu: “Có địch nhân đến”.

Mọi người thất kinh.

Hơn nữa còn có vẻ không tin.

Chỉ có Lương Trà ngóng tai lắng nghe, mặt mày thần sắc kinh nghi bất định.

Gió thổi rừng mía rào rạt quấy nhiễu năng lực lắng nghe của gã.

“Đừng nói ầu!”. Lương Thủy quát: “Đây không phải là lúc nói đùa”.

“Đến thật mà”. Tiêu Hồn cố chấp quát cường.

Hiệu úy miệng méo hỏi: “Sao nàng biết?”.

“Là tiểu Đinh Đinh nói. Con mèo của tôi rất linh mẫn, nó mà nghe thì nhất định không sai được”. Tiêu Hồn dứt khoát: “Huống hồ ở đây là Bạch Miêu sơn, con mèo của tôi gặp đúng đất linh, là vua của núi này rồi, giỏi hơn ai hết đó”.

Nàng nói đúng.

Con mèo của nàng cũng đúng.

“Vù” một tiếng, một mũi tên mang theo quả cầu lửa bay bắn vào rừng mía, quả là khu rẫy này và thân tên đã có tấm dầu hắc, lá mía lập tức bắt lửa bốc cháy.

Nếu không phải...

Nếu không phải hồi nãy có mưa lớn...

Một trận mưa cực to mà nói...

Kể tập kích lần này là người của Phá Hoại bang.

Có tám mươi tám tên, nhưng không xuất thủ hết.

Chỉ có bốn tên xuất thủ.

“Tứ đại thiên vương” trong Phá Hoại bang.

Trần Xuân, Lý Hạ, Trương Thu, Vương Đông.

— Có bốn tên đó hạ thủ, e rằng còn đáng sợ hơn cả cả bốn trăm người nhất tề động thủ.

Ít ra phải đáng sợ hơn tới bốn chục lần!

Phương pháp bố trận và công kích của Phá Hoại bang khác với các bang hội bang phái khác.

Lâu la và đồ đệ của chúng bao vây xung quanh nường rẫy, giờ cao đuốc lửa, lấp tên trương cung, đao siết trong tay, ám khí giắt sẵn, địch nhân mà hiện thân là sẽ lập tức hung hăng chào hỏi liền.

Bọn Tiêu Hồn ẩn trong rừng mía, đi vào lục soát chỉ có bốn tên.

Bốn tên đều là lãnh tụ.

Chúng không chia đường.

Mà liên hợp lại thành một nhóm.

Nhất tề tiến vào.

Đao kiếm thương mâu nhất tề vung ra.

Thân mía phát ra tiếng rên la bi ai phẫn nộ, ngã nhào xuống.

Bốn tên Trần, Lý, Trương, Vương đi một mạch vào.

Cuối cùng đã đụng đầu bọn Tiêu Hồn.

Bọn chúng chẳng lãng phí, chẳng để tiêu hao nhân lực của mình, hơn nữa còn rất rành bảo toàn thực lực bản thân và phát huy thể lực liên thủ.

Lương Thương Trung chỉ còn nước tiếp chiến.

Y nhắm vào Trần Xuân.

Đại vương ăn cát đối phó Lý Hạ.

Trương Thu đã nhắm Hiệu úy miệng méo bị trọng thương.

Còn lại Vương Đông.

Cho dù có dồn hết mười một bộ hạ của Đại vương ăn cát, cả Lương Thủy, Lương Trà và Tiểu thư thư nữa, cũng không dễ gì ứng phó một Vương Đông.

Wang Dong vốn là kẻ mạnh nhất trong “Tứ đại thiên vương”.

Y mới là trung tâm.

Cũng là trọng tâm.

Y phụ trách sát nhân.

Giết nữ nhân.

— Ở đây chỉ có hai nữ tử.

Giết sạch bọn họ mới là mục tiêu của chiến dịch, là nhiệm vụ cho hành động lần này của chúng.

10. Bi Hồi Phong

Cái dài thì dài bảy thước, cái ngắn chưa tới bảy tấc.

Đối với y mà nói, giết địch đâu có khác gì chặt mía.

Lửa tuy không thể thiêu rụi khu rẫy mía ướt mưa, nhưng cũng đã đủ để nhìn thấy nhất cử nhất động của địch nhân.

Y nhìn thấy bọn họ đang sợ hãi.

Kinh hoàng.

Địch nhân đã kinh hoàng, lại không có đường lui, càng không thể không phản kháng, cuối cùng phải chết dưới đao của y mà thôi.

Y thích những điều đó.

Vì đó là thị hiếu của y.

Y thích giết.

Y sắp động thủ.

Cái động là đao.

Cái hạ là sát thủ.

Vào lúc này, một trận gió chợt lướt qua rừng mía, một trận gió đột ngột...

Như một cơn gió lốc bất chợt bốc lên giữa vùng khoáng dã phương bắc!

— Ban đầu gầm rú, tiếp đó là sát ý, như một con thú thời hồng hoang thượng cổ xông cái ào đến sau lưng y, trước mặt y, bên hông y, trên trời dưới đất, thỉnh linh dừng sừng lại, chăm chăm dò xét y, thử lử bất động.

Mà sát khí lại dần dần xâm lấn.

Thấm vào xương cốt.

“Ai!?”.

Đồng tử co thắt lại thành một chấm nhỏ, tay chân y cũng đỡ giữ nguyên tư thế ban đầu, quát hỏi.

Tĩnh lặng.

Không có tiếng động.

Vương Đông vẫn cảm thấy sau gáy mình có người thổi một làn hơi.

Một làn hơi lạnh.

“Là người?”. Vương Đông khổ não: “Có phải là người!?”.

Một tiếng hừ lạnh trong rẫy mía sau lưng y.

“Chuyện này đâu còn cách nào khác”. Vương Đông dùng trường đao gạt mồ hôi trên trán: “Đây là lệnh của Ngụy công công, là nhiệm vụ Tra đại nhân phái đi làm. Bọn ta không dám không nghe, không thể không chấp hành”.

“Các người đã làm đó chứ, chỉ là làm không thành công thôi”. Thanh âm cao ngạo lạnh lùng kia thốt: “Nguyên nhân không thành công là vì có ta gây khó dễ. Vậy có thể ăn nói rồi chứ?”.

“Phải phải phải”. Vương Đông lại dùng đoản đao gạt gạt mái tóc bù xù: “Đã có ‘Tuyệt đại đơn kiêu’ Văn tiên sinh ra mặt, chuyện này bọn ta làm không xong rồi. Bất quá...”.

Y xoay đầu sang phía ba huynh đệ kết bái đã dừng đánh đấm: “Các người thấy sao? Nói sao?”.

“Bọn ta chỉ là tiểu nhân vật, đi về cũng khó mà bấm báo với Tra đại nhân”. Trần Xuân nói: “Chẳng lẽ kẻ nào cũng có thể nói nhúng tay vào là mình buông tay cụp đuôi bỏ chạy”.

“Muốn bọn ta buông tay cũng được”. Lý Hạ thốt: “‘Cấp cấp phong’ Tuyệt đại đơn kiêu tuy đã đến, phải cho bọn ta lý do buông tay đi!”.

“Ta không phục”. Trương Thu nói: “Phá Hoại bang của bọn ta tuy thiếu nợ cái nghĩa của Tuyệt đại đơn kiêu, nhưng muốn bọn ta trả tình thì trừ phi có thể dạy cho cả đám bọn ta phục cái đã, nếu không làm sao có cửa”.

“Được”.

Một người đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương Đông.

Vừa xuất hiện, liền ép sát Vương Đông, chót mũi chạm chót mũi, gần đến mức đó.

Người đó tuổi tác không lớn lắm.

Nhưng thần sắc có một vẻ tang thương làm cho người ta đau lòng.

Người đó chưa đến tuổi trung niên.

Bất quá lại khiến cho người ta có một cảm giác cô độc phi thường.

Người đó tuổi tác cũng không còn nhỏ.

Nhưng ánh mắt lại có một thần thái hung mãnh ngùn ngụt.

Thần sắc của người đó lạnh lùng, mà bên miệng lại ngậm một đóa hoa, trên lưng cắm một thanh kiếm, xem ra kiếm của hắn còn cô độc hơn cả hắn.

Hắn vừa xuất hiện là nói: “Được, ta giúp các người đi về ăn nói được”.

Hắn vung hai cánh tay, đoạt lấy song đao của Vương Đông.

Trường đao phát ra, đánh lụi Lý hạ và Trần Xuân, đồng thời đoản đao quét một đường, chém đứt vành tai trái của Trương Thu.

Vương Đông đứng đờ như tượng gỗ, tay trống không, tới giờ mới biết đao đã bị người ta đoạt đi.

Bất quá y cũng ứng biến hết sức thần tốc: song thủ tung ra, tả quyền hữu chưởng, đánh về phía người kia.

Hơn nữa đều đánh trúng.

Quyền đánh lên lưng người kia.

Chưởng cũng vậy.

Bình bình hai tiếng, người kia chẳng chút động đậy, chỉ hừ khan một tiếng, từ từ xoay mình, Vương Đông liền thoái lui ba bốn bước.

Người đó đưa song đao cho Vương Đông, thốt: “Trả cho người”. Trên đoản đao còn dính vành tai vấy máu của Trương Thu.

Vương Đông phải một hồi sau mới dám tiếp lấy.

“Ta đã lưu lại ký hiệu, các người đi về có thể ăn nói rồi”. Người đó lạnh lùng thốt: “Người cũng đã để lại chút kỷ niệm cho ta, bọn ta ai cũng không nợ ai”.

Vương Đông nghiêng răng kèn kẹt, dậm chân thành thịch, rướn cổ hú dài một tiếng. Trần Xuân, Lý Hạ vội vàng đỡ Trương Thu đang ôm tai đau điếng, hoảng vía kéo quân bỏ đi.

Đi mau làm sao.

Hơn nữa lui rất có kỷ luật.

“Tứ đại thiên vương” của Phá Hoại bang quả danh bất hư truyền. Đại vương ăn cát vui mừng nói: “May sao ‘Tuyệt đại đơn kiêu’ Văn Tuyền Hán đã đến”.

Tuyệt đại đơn kiêu hừ khê một tiếng, mặt mày vàng nhợt, ôm ngực khắc ra một ngụm máu.

Ai nấy cũng thất kinh, muốn chạy đến đỡ hấn. Hấn lại ngồi phệt xuống, không cho ai chạm vào mình.

“Người của người đâu?”. Hiệu úy miệng méo hỏi vợ. Hấn tử trong giang hồ dĩ nhiên phải lo cảnh giới đề phòng người không quen biết, tránh để người ta thừa cơ. Nhưng gã lại biết “Tuyệt đại đơn kiêu” cũng có thực lực vô cùng, khinh công của hấn có tên “Cấp cấp phong”, ngoài cái ý hình dung sự quý dị của thân pháp, còn tả rõ sự thần tốc trong việc điều binh bố trận của hấn. Mọi người bụng biết rất rõ: trận này nếu không có “Tuyệt đại đơn kiêu” đến kịp thời, e phải thua rồi, hơn nữa đã thua từ lâu, nhất định không thể bảo vệ được Tiêu Hồn cô nương.

“Một quyền một chưởng của Vương Đông đánh đâu có nhẹ!”.

“Đi về đi!”. Tuyệt đại đơn kiêu lạnh lùng thốt: “Các người không đi xuống phương nam được đâu!”.

“Không có lý nào đến đây rồi mà còn bỏ dỡ!”. Lương Thương Trung bực tức nói: “Tứ đại thiên vương cũng đã chạy dài rồi, còn sợ gì chứ!”. Lúc y phần nộ, giọng nói rất hay.

“Con người sợ nhất là cái gì cũng không sợ! Biết sợ còn tự bảo vệ được”. Tuyệt đại đơn kiêu nói một cách lãnh khốc: “Bằng vào các người e là qua Khổ Qua giang cũng không xong”.

Lương Trà giận dữ: “Qua không được cũng qua, không có lý nào phải ì ra không dám tiến tới!”.

Lương Thủy lớn tiếng: “Bọn ta không có các hạ cũng đã đến đây được!”.

“Tốt hơn hết là chỉ đến đây thôi”. Tuyệt đại đơn kiêu thốt: “Sợ cũng chỉ có thể đến đây thôi!”.

“Con dù bọn ta xung phá không được sự ngăn chặn của địch nhân”, Đại vương ăn cát giọng nói hần học, mắt đỏ ngầu, siết chặt song quyền: “Có người giúp bọn ta, bọn ta nhất định xông qua được!”.

“Ta giúp các người? Giúp các người để cùng đi tìm chết à?”. Tuyệt đại đơn kiêu dùng ánh mắt coi thường liếc chúng nhân, như nhìn mấy cây mía mục vậy: “Ai nói vậy!”.

Nói xong, hấn bỏ đi.

Trước khi đi còn buông thêm một câu:

“Các người muốn tìm chết thì mặc các người!”.

Đi mà còn chăm chú nhìn Tiêu Hồn một cái.

Tuyệt đại đơn kiêu đã biến mất vào rẫy mía rậm rạp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau giữa ánh lửa tàn dư.

Chợt Tiểu thư thư tay to chân bự khóc rống lên, ôm mặt nói: “Hay là bọn ta...”.

“Không”. Tiêu Hồn cô nương lại dùng bàn tay thon thả nắm giữ bàn tay thô kệch của Tiểu thư thư: “Con đường này bọn ta đã cất bước, có gian khó đến đâu cũng đi tiếp, hơn nữa phải đi cho xong. Không có đường, bọn ta mở đường, đi theo một con đường mới!”.

Nàng nói một cách kiên định phi thường.

Giọng nói kiên cường.

Như một ánh hừng đông le lói.

Vừa đẹp vừa sáng.

11. Một Bông Cúc Đại Đóa Xinh Đẹp

Sau rạng đông, trời sáng rõ.

Sau nương mía là vườn rau.

Hoa nở bên vệ đường.

Quanh đây có nhà dân.

“Không biết có phải là hoa đại không?”. Tiêu Hồn hỏi. Như tiên nữ rải hoa, như thanh nữ khảy cầm, nàng gơ những ngón tay ngà ngọc ngắt một đóa hoa cúc: “Thật là đẹp quá”.

Cúc gãy gò, có một vẻ đẹp vò vồ.

“Vết thương của ngài đỡ hơn chứ?”. Nàng hỏi Hiệu úy miệng méo.

Hiệu úy miệng méo hứng khởi đến mức miệng cũng hết méo.

Sau đó nàng đưa đóa hoa cho Đại vương ăn cát.

“Hoa tặng cho ngài”.

Nàng lại chẳng để ý gì tới Lương Thương Trung.

Thấy Lương Thương Trung buồn bực không vui, Lương Thủy bất bình nói: “Đàn bà con gái không biết điều mà!”.

“Đàn bà con gái vốn bất tất phải biết điều”. Lương Trà lại vặn cổ nghe răng rắc. Cái cổ cao nhòng của gã giống như một cái khăn quần vậy, chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể cột cứng cầm mình: “Đàn bà con gái chỉ cần khiến người ta biết điều theo ý của nàng ta thì được rồi”.

Ngày hôm đó Đại vương ăn cát rất cao hứng, miệng cứ há hốc như cát nhét đầy không thể tiêu hóa.

Đương nhiên nếu là cát thì cũng là cát thơm ngọt.

Bọn họ đi một lèo đến gần Khổ Qua giang.

Cũng mừng “Tuyệt đại đơn kiêu” suốt dọc đường.

“Y cho rằng y là cái gì chứ”. Cổ Lương Trà lại rướn rướn thụt thụt, đại khái như muốn luyện cho cái đầu mình có thể co rút như rắn: “Cứu xong rồi bỏ đi, đưa Phật chẳng đưa đến Tây thiên, lại bỏ sang đông sang nam sang bắc, lẽ nào không có y thì không đi được sao?”.

“Không đi? Bọn ta đã đi đến đây rồi!”. Lương Thủy lại nặn mụn, chừng như mấy cái mụn đó là thành quả của sự hết lòng gieo trồng vun xới của gã vậy: “Nghe nói y là đại địch số một của Tra Mỗ, là nhân vật bẽ lũ hoạn quan muốn trừ diệt cho bằng được. Y không đi thì bọn ta đỡ bị liên lụy rồi!”.

“Đường đi ngàn dặm, nếu phải dựa dẫm người ta, một gang một tấc cũng khó bước”. Lương Thương Trung gần đây lắm lời dữ, liên miên oán trách nói gần nói xa: “Chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình. Chỉ cần bắt đầu đi, dứt khoát sẽ có ngày đến”.

“Đúng”. Tiêu Hồn lần này đáp lời, nhưng đôi mắt đẹp lại nhìn Đại vương ăn cát hé cười (ánh mắt của nàng luôn cười trước đôi môi hồng): “Bọn ta cuối cùng đã đến Khổ Qua giang”.

Sau đó nàng lại cười hỏi Hiệu úy miệng méo: “Vết thương của ngài đỡ rồi chứ?”.

Sông nước mênh mông, gió đông hù hụ, tay áo nàng phất phơ, dáng dấp rất ư hữu tình.

Nàng không nói gì với Lương Thương Trung, không hỏi thăm thương thế của y, không để ý đến sự mệt nhọc của y, không thăm dò lòng y đang nghĩ gì.

Khổ Qua giang là một con sông rất lớn, rất dài, rất rộng.

Dòng đục cuộn cuộn về đông, sóng nước chôn lấp anh hùng (Nguyên tác là: trọc thủy cồn cồn đông thệ, lãng hoa đào tạn anh hùng. Ôn Thụy An dựa theo câu “Cồn cồn Trường Giang đông thệ thủy, lãng hoa

đào tận anh hùng” trong đoạn từ theo điệu Lâm Giang Tiên của Dương Thận, văn học gia thời Minh, vốn đã được Mao Tôn Cương đưa vào đầu truyện Tam Quốc diễn nghĩa. Có lẽ Dương Thận dựa vào câu trong bài từ “Xích Bích hoài cổ” theo điệu Niệm Nô Kiều của Tô Đông Pha: “Đại giang đông khứ, lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật”).

Nhìn thấy sông, Đại vương ăn cát, Hiệu úy miệng méo, Lương Thương Trung ai nấy cũng cau mày.

“Nếu người của Phá Hoại bang bày trò phá hoại ở đây”. Hiệu úy miệng méo lần này lên tiếng bày tỏ sự lo âu trước: “Hoặc Tứ đại thiên vương kéo binh trở lại, vậy thì nguy hết sức”.

“Ta thấy không cần lo chuyện đó”. Đại vương ăn cát nhún nhó trầm tư, canh cánh không yên: “Cái ta lo là mọi người chịu lỗ dưới nước kia”.

“Cũng là ‘Tuyệt đại đơn kiêu’”. Lương Thương Trung không nhận được thán oán: “Y đắc tội với ‘Tứ đại thiên vương’, lại chẳng chịu làm đến nơi đến chốn. Ta thì không lo, chỉ sợ mọi người đều phải lợi sinh thôi”.

Tiểu Kế bỗng cười khì một tiếng.

Lương Thương Trung mặt ửng hồng, khẩu khí ứ nghẽn ở cổ họng, lần này giọng nói không còn trôi chảy hay ho nữa, ấp úng hỏi: “Kẻ giữa đường bỏ rơi không mắng, lẽ nào kẻ bắt chấp thân mình phần đầu giúp người ta mới đáng mắng sao!?”.

Tiêu Hồn vưỡn môi cười nói: “Tôi chỉ muốn nói kẻ trượng nghĩa xuất thủ lại chuốc họa bị người ta mắng nhiếc. Nếu sớm biết như vậy thì còn nhào ra làm người tốt làm gì, cứ tụ thủ bàng quang lại hay hơn nhiều!”.

Lương Thương Trung nhận ra lời nói đó có ý châm chích, mà y cũng chỉ nghe thấy ý lời châm chích thôi. Khổ là lúc đồng tiền của Tiêu Hồn làm cho người ta chẳng thể nào phát tác, chỉ đành hừ hừ trong họng, lí nhí như tiếng muỗi vo ve: “Sau này phải học cho rành, né càng sớm càng tốt! Nào là Du Hiệp Nạp Lan danh chấn thiên hạ, nào là đệ nhất nữ danh bộ La Tống Thang lừng lẫy giang hồ, nữ thần bộ hàng đầu Ôn Nhu Hương! Toàn là lũ rùa rút đầu, ai mà tìm ra được!”.

Đại vương ăn cát thấy y nổi nóng, nói nhỏ với y: “Lão đệ, ăn dung nham nóng hổi chưa đủ sao? Đi dần co la mắng với đàn bà con gái, Khổng thánh nhân cũng không thắng cái cửa miệng được. Càng nói tới, lão đệ người càng buồn rầu oán tức, bây giờ để đầu ướt nhẹp, thân cũng không khô được, làm sao mà thụt vô vỏ”.

Lương Thương Trung cũng biết.

Y nóng tính.

Nóng ghê gớm.

Tiêu Hồn cô nường chỉ quan tâm đến người khác, không lý gì tới y, sự “đổi đũa không công bình” đó quả đã khiến cho Lương Thương Trung đầu óc tê tái máu nóng bùng bùng!

Nhưng y đâu có muốn vì vậy mà giữa đường co tay rút chân bỏ đi.

Một người có máu anh hùng đâu có làm được chuyện như vậy.

Lương Thương Trung rất có máu anh hùng.

Có điều vấn đề là:

Làm sao vượt qua Khổ Qua giang?

Khổ Qua Giang nước chảy âm ỉ, sóng trào cuộn cuộn, như một con rồng già chịu đựng mọi đày ải đón đau.

Cổ lau cao vút bên bờ.

Còn thấp là hoa.

Hoa màu vàng.

— Hoa cúc màu vàng đối ánh với cổ lau màu trắng thật thú vị, đậm đà cảnh trí.

Đại vương ăn cát phân phó cho thủ hạ đi hỏi sao công ở bên đó: mọi người chia thành nhóm hay là qua một lượt? Bao nhiêu tiền? Tốn bao nhiêu thời gian? Có nguy không? Có hiểm không? Mấy ngày nay vùng này có người khả nghi không?”.

“Người khả nghi?”. Một giọng nói sang sảng vang lên: “Các người không phải là người đáng nghi sao?”.

Người còn chưa đến, thanh âm đã đến trước.

Giọng nói của gã còn sang sảng hơn là mười hai người nhất tề rống lên.

Người chưa xuất hiện, hoa cúc xuất hiện trước.

Một bông cúc đại đoá mỹ lệ làm sao!

— Đóa hoa cúc đó không ngờ lại có thể di động!

Nhìn kỹ lại, thì ra đóa hoa cúc đó là một đóa hoa thêu trên lụa.

Mà lụa là đồ mặc trên mình người đó.

Người đó rất gầy rất nhỏ, bộ dạng tuy không lạ lùng gì, lại có chỗ khác rất kỳ dị: tướng mạo như một con quỷ rất khó coi.

Tinh hoa khắp toàn thân gã phẳng phất đều thêu vẽ lên bông cúc đại đoá đó!

Còn chừa một phần cho thanh âm của gã nữa.

— Có lẽ vì giọng nói của gã quá ngân vang, nên hoa cúc thêu trên y phục lại càng bắt mắt, những chỗ khác thì không thể so sánh nhìn ngó nổi!

Vừa gặp người đó, Đại vương ăn cát mừng rỡ kêu lên: “Kim Lão Cúc, người quả nhiên đã đến! Người cuối cùng đã đến! Người đến thật đúng lúc! Người đến thật hay quá!”.

Hắn quen Kim Lão Cúc từ lâu rồi, tuy không phải là bằng hữu tri giao, nhưng biết Kim Lão Cúc không những võ công cao cường, hơn nữa am tường thủy tính, mà lúc này thật đúng lúc để dùng tới!

12. Cá Lớn Cá Bé Rơi Trên Thớt

Gã tuy rì mọ đến trễ, nhưng bọn họ vẫn đã tìm được một trợ thủ.

Giờ phút sinh tử quan đầu, thêm một người không chỉ thêm một phần lực lượng quyết đấu sống chết, mà còn tăng thêm một phần niềm tin phần đấu tìm sống.

Người sống còn, không thể không có niềm tin.

Người muốn tiếp tục phần đấu, phải có lòng tin.

— Có người kẻ vai tác chiến với mình, là một đầu chí và lực lượng khiến cho mình hăng hái tiếp tục chiến đấu!

Kim Lão Cúc đã đến!

Kim Lão Cúc đến, ý kiến thứ nhì của gã là: “Đừng đi dò qua sông”.

“Tại sao?”.

“Vì dưới sông có người của ‘Kiếp Sát phái’ và ‘Đồ Quỷ ốc’ ẩn mình, người chèo dò cũng là bọn chúng giả dạng!”.

“Vậy bọn ta nên làm sao để qua sông?”.

“Đi tiếp tới trước?”.

“Đi tới trước?”.

“Đằng trước có một chỗ gọi là Khốn Long hạp”.

“Khốn Long hạp? Không phải nhảy qua chứ?”.

“Cái mỏm núi đó rất rộng, ước khoảng hơn năm chục trượng, ở giữa có một cây cầu treo, tên là ‘Phiên Thân kiều’, bọn ta qua cây cầu treo đó, có thể tránh lợi nước”.

Vừa nghe “có thể tránh lợi nước”, ai ai cũng mặt mày vui vẻ.

“Đừng vội cao hứng”. Kim Lão Cúc cảnh cáo: “Không thể đả thảo kinh xà”.

“Đừng sợ!”. Đại vương ăn cát nói: “Bây giờ mà địch đến bọn ta cũng đâu có sợ”.

Bọn họ hành động không hơi không tiếng.

Khí trời tốt lắm.

Dòng nước chảy rất xiết.

Hành động của bọn họ cũng rất im ắng.

Mau, mà lặng lẽ.

Lẹ, mà lạnh lợi.

Lẳng lẳng lên đến Khốn Long hạp.

Trên mỏm núi bầu trời gần như không có mây, trải một màu lam nhạt.

Giữa hai bờ đá có cột một cây cầu treo.

— Bọn họ muốn nương vào cây cầu treo đó để sang bờ đá bên kia.

Ván cầu rêu đóng loang lổ, dây thừng buông thõng mình, gió mạnh phất qua, lắc lư không ngừng.

Nhưng đó là con đường duy nhất thông qua bờ bên kia.

Mọi người không còn chọn lựa nào khác.

Kim Lão Cúc mở đường, là người đầu tiên đi lên cây cầu treo, Đại vương ăn cát theo sát đằng sau.

Mười một môn hạ của Đại vương ăn cát đi trước, sau đó là Tiểu thư thư và Tiêu Hồn cô nương, rồi đến Lương Trà và Lương Thủy, áp hậu là Lương Thương Trung và Hiệu úy miệng méo.

Mọi người rón rén cất bước, cầu treo đong đưa không ngừng, tim họ cũng treo thót giữa không trung, cơ hồ muốn bay tọt ra khỏi miệng. Dòng nước xoáy cuộn cuộn đổ xô dưới cầu, thu nhỏ trong tầm mắt họ không khác gì từ một con rồng giấy dựa co quắp đang biến thành một con rít to rên rỉ vụn mình.

Từ bên trên nhìn xuống, ai mà không hoảng hốt, ai mà không thất kinh?

Trời xanh sao lại tạo thành một con sông lớn thống khổ đến thế?

Lương Thương Trung từ trên cao ngó xuống một hồi, không khỏi hoa mắt.

Tiểu thư thư và Tiêu Hồn dìu nhau đi, mỗi một bước như sấm rung sét giật sát bên mình, người treo giữa trời, bé xíu đến như không còn tồn tại nữa.

Không chỉ là đáng thương, mà là đáng thương rồi lại đáng sợ.

Gã nhìn đến hoa mắt, vội quay đi ngó hai sợi dây thừng to bự nằm hai bên để vịn tay.

Đột nhiên dây thừng rung chuyển.

Tiếp đó lại chấn động thêm lần nữa.

Không còn là hoa mắt nữa.

Lương Thương Trung thét lên một tiếng tan nát ruột gan.

“Có người chặt dây!”.

Tiếp đó, dây thừng bên trái lại rung lên kịch liệt.

Bọn họ có thể nghe được tiếng cây cầu cọt kẹt dao động.

“Trời! Mau! Phái người đi ngăn chặn đi...”.

Nhưng đâu có kịp.

Bọn họ đang ở giữa cầu.

Bờ bên kia có người đang cắt dây.

Dây thừng mà bị cắt đứt, mạng người coi như cũng bị cắt đứt giữa trời. Tính mạng của họ như cá lớn cá bé rơi trên thớt.

“Mau nghĩ cách đi!”. Lương Thương Trung tức tối ngó Kim Lão Cúc và Đại vương ăn cát rống lên: “Rớt xuống là tiêu!”.

Y từng kêu Kim Lão Cúc qua cầu trước để chiếm cứ vị trí an toàn, muốn bọn Đại vương ăn cát đoạn hậu, nhưng họ không đồng ý, vì phân tán binh lực thì đại quá, chỉ bằng tập trung binh lực, mau chóng qua cầu!

Cả Hiệu úy miệng méo cũng la: “Phải qua, mọi người nhất tề xông qua”.

Kim Lão Cúc còn trả một câu: “Hay người xông qua trước đi, hoặc thủ đằng sau cho vững”.

Hiệu úy miệng méo đâu có muốn thủ.

Vì gã sợ.

Gã không phải sợ có người đến tập kích.

Đánh đắm gã đã quen thành thói rồi.

Đối thủ mạnh tới cỡ nào đi nữa cũng không thể làm cho gã sợ.

Cái gã sợ là con sông kia.

Gã sợ nước.

Bởi gã không biết bơi!

13. Kiểm Thủ Miệng Ngậm Một Đóa Hoa

Con người ai nấy cũng có cái bụng đó.

Cái bụng ai nấy cũng theo cái lý đó.

Cho dù là cao thủ cũng vậy.

— Vì cho dù là cao thủ, rớt xuống sông e làm sao mà bằng một con cá cho được, huống hồ gã còn là một cao thủ không biết bơi!

Lương Thương Trung tức hận Kim Lão Cúc, Đại vương ăn cát và Hiệu úy miệng méo không chịu thận trọng xét đoán, không cho ai đi trước dò đường, cũng không để ai bảo vệ đường lui.

Bây giờ mặt trước hiển nhiên có kẻ chặn dây. Đường lui đâu còn kịp chứ, huống hồ cũng không biết bên đó có địch nhân mai phục không.

Tiêu Hồn cô nương và Tiểu thư bắt đầu ré lên.

Cây cầu treo không ngừng kèn kẹt ròn rột nhún nhảy, ỉ ôi, đu đưa, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập vì không gánh đỡ nổi chúng nhân.

Bên dưới là sông lớn.

Rơi xuống đó, nếu không biết bơi, sợ cả thi thể cũng chẳng tìm ra được.

Đại vương ăn cát một mặt dốc hết sức giữ thăng bằng, một mặt ngó Kim Lão Cúc la làng: “Nghĩ cách đi, mau...”.

Kim Lão Cúc toàn thân đông đơ như một đóa hoa cúc dập dờn theo gió, cũng đang khản giọng thét: “Không còn cách nào hết! Nhảy xuống đi, bọn ta cùng bơi qua bờ bên kia! Rớt xuống mà không chết, các người bảo vệ Tiêu Hồn, bọn ta liều mạng với chúng!”.

Đại vương ăn cát mặt đỏ lựng, song thủ gắng gượng nắm chặt sợi dây thừng gần đứt, cật lực quát: “Ta... ta... ta không biết bơi!”.

“Cái gì!”. Lương Thương Trung nghe vậy chẳng khác nào bị sét đánh trúng đầu, hét lên: “Người không biết bơi!?”.

Kim Lão Cúc lâm nguy vẫn giữ bình tĩnh, nói với Lương Thương Trung: “Vậy ta chiếu cố cho Tiêu Hồn, người bảo vệ Đại vương ăn cát!”.

“Ta!?”. Lương Thương Trung cũng rống cổ một câu: “Gặp quỷ ta mới biết bơi đó!”.

Kim Lão Cúc nghe vậy cũng chỉ còn nước lảm bảm: “Đúng là sắp gặp quỷ rồi!”.

Sau đó gã quay sang Hiệu úy miệng méo: “Vậy chỉ còn nước trông cậy vào người thôi”.

Hiệu úy miệng méo đang nghiêng nghiêng ngả ngả lúc đằng đông khi đằng tây theo cây cầu treo lắc lư, mặt mày tái mét không còn một hột máu, cơ hồ muốn ói mửa.

Lương Thương Trung gần như nhảy dựng lên (nhưng gã lại nhảy không nổi): “Người cũng không biết bơi!?”.

“Ta đã nói mấy lần là ta không biết bơi mà!”. Hiệu úy miệng méo hơi thở hì hì hực hực còn nguy cấp hơn cả sợi dây thừng sắp đứt này: “Ta còn sợ cao nữa...”.

Đang đông đơ kịch liệt, Kim Lão Cúc giống như một đóa hoa gầy gò đơn côi, gã không dám tin vào tai mình, lớn tiếng hỏi Đại vương ăn cát: “Người chớ có nói thủ hạ của người chẳng ai biết...!”.

Giọng nói của Đại vương ăn cát như nuốt một đồng cát vào miệng, cười khổ nào đến mức không còn giống như đang cười, mà có vẻ đang khóc: “Bọn họ toàn là vẹt khô, cả cánh để bay cũng chẳng có...”.

Cục diện hiện giờ là:

Ai ai cũng đang trên cầu.

Cầu treo giữa trời.

Cầu sắp đứt.

Bên dưới là dòng sông lớn hiểm ác.

Người trên cầu chẳng ai biết bơi.

Đó là một cục diện hết sức xấu.

Địch nhân lại đã có bố trận dưới sông.

Bọn họ vô vọng rồi.

Cái làm cho bọn họ tuyệt vọng, phần hận nhất là:

Bọn họ không phải chết trong chiến đấu.

Mà là chết dưới nước.

Chết đuối.

Không phải là chết trận.

— Nếu chẳng phải có một kiếm thủ miệng ngậm một đóa hoa kịp thời xuất hiện mà nói...

Thình lình hết lắc lư chấn động.

Cầu đã ngã nghiêng, chặt nữa là phải đổ sụp.

Bây giờ lại vẫn có thể lồm cồm bò tới trước, chỉ phải dùng tay nắm chặt dây thừng hư hao thôi.

Bờ bên kia có người đang vẫy tay.

Thần sắc y lạnh lùng.

Nhân thần y u uất, khoé môi ngậm một đóa hoa.

Tay y cầm kiếm.

Mũi kiếm vấy máu.

Sắc mặt y trắng nhợt, một vết máu dần dần loang rộng trước ngực.

Hiển nhiên Tuyệt đại đơn kiêu đã trải qua một trận kịch chiến, giết hết bọn chặt dây, khổng chế đầu cầu, nhưng cũng thụ thương không nhẹ.

May là y đã đến.

Y đợi bọn họ “bò” đến đầu cầu, chờ người đầu tiên lên đến nơi liền nói một câu: “Bọn mai phục bờ bên kia đã chuẩn bị chặt dây, bị ta mẫn thật hết cả đám trước, rồi bơi sang bên này, suýt nữa thì không kịp”.

Sau đó y dặn: “Sau này ai không biết bơi thì đừng có bày đặt qua cầu nước xiết”.

Lương Thương Trung thấy còn chưa đủ, bồi thêm một câu: “Ai đau bao tử thì không cho ăn cơm phải không?”.

“Đúng”. Tuyệt đại đơn kiêu đồng ý, vạt áo y lại thấm đẫm thêm chút máu tươi: “Kêu y đi uống sữa là tốt rồi”.

14. Tuyệt Đại Đơn Kiêu

Đồ Quỷ ốc có một địa vực rộng lớn, sáu trăm năm nay, rừng cây, đồng dã, ao đầm, làng thôn, núi non, sông suối ở đó luôn luôn có chuyện lạ kỳ đồn đại tràn lan, thường hay gặp yêu quỷ quấy phá, nghe nói là nơi ma quái tụ tập. Dải đất đó do thế lực của “Hạ tam lạp” Hà gia, “Cô nương miếu” La thị, “Hoàng đế điện” hai họ Xá và Cam chia nhau thao túng. (“Hạ tam lạp”, tức ba hạng hèn kém nhất, có nghĩa là bọn người tham lam quá độ, lạm dụng hình phạt, thô bỉ đáng ghét nhất). Bốn nhà đó phần nhiều thông đồng ăn ý với nhau, hễ là thân hữu của bất kỳ dòng họ nào trong số, người ta hầu như không dám động thủ đả thương, tránh kết oán mà dính đến đủ mặt thù địch hung tàn.

Đến trước phạm vi thế lực của “Đồ Quỷ ốc”, Kim Lão Cúc đề ra một ý kiến.

Cũng là một kiến nghị.

Gã xưng phong:

“Để ta đi thuyết phục đám huynh đệ của ‘Đồ Quỷ ốc’ đừng phù trợ kẻ xấu, đừng làm khó bọn ta”.

Mọi người đều cực lực phản đối.

Lương Thương Trung cho là: “Người làm vậy là tự chui vào lưới đó”.

Đại vương ăn cát thấy rằng: “Cái đám chẳng hiểu đạo lý đó nhất định sẽ không nghe lời người mà bỏ ý lấy lòng bè lũ hoạn quan đầu, người bỏ ý định đó đi”.

Hiệu úy miệng méo cũng chống lại: “Bọn chúng bằng vào gì mà phải nghe người?”.

Kim Lão Cúc đáp: “Đừng quên ta vốn có lăm yên nguyên với chúng, ta cũng là người họ Kim”.

Đôi mắt thu thủy của Tiêu Hồn cô nương chăm chú nhìn gã, hỏi: “Tại sao phải là ngài đi?”.

Kim Lão Cúc tới lúc đó mới đỏ mặt: “Các người vì nghe theo kế sách của ta, cơ hồ phải bỏ mạng ở Khố Long nhai. Ta muốn đoái công chuộc tội”.

Tuyệt đại đơn kiêu ngang tàng thốt: “Vậy ta đi với người”.

Đôi mắt tiêu hồn tỏa ánh tiêu hồn của Tiêu Hồn liếc nhìn y: “Sao cũng phải có ngài đi?”.

Tuyệt đại đơn kiêu đáp: “Để có trợ thủ”.

Tiêu Hồn chợt hỏi: “Người của ngài đâu?”.

Tuyệt đại đơn kiêu vốn có một đám thủ hạ. Y còn có một ngoại hiệu khác là “Cấp cấp phong”, cũng vì y hành quân bố trận quỷ khốc thần sầu, thần tốc quỷ dị, thành linh đột ngột nên mới có danh hiệu đó. Còn cái danh “Tuyệt đại đơn kiêu” là bởi: y vốn là người luôn luôn có đôi có cặp. Hai mươi bảy năm trời bôn ba giang hồ, kẻ đồng hành của y toàn là nhân vật lừng danh hiển hách. Cách đây hai mươi bảy năm, y và “Kế vô di sách” Công tôn Toán My kể vai xông pha thiên hạ, chưa đầy bốn năm tên tuổi đã vang vọng, nhưng Công tôn Toán My lại bị người ta ám toán bỏ mạng. Sau đó y lại tìm đến hợp tác với Mạc Cốt đại sư danh chấn thiên hạ, được sáu năm thì Mạc Cốt đại sư bất hạnh tử trận. Không lâu sau, y lại kiếm “Đôn Hoàng nhất kiếm” Trần Thố Tử liên thủ, lần này kéo dài được mười năm, Trần Thố Tử lại đi làm quan, cuối cùng bị bọn quan hoạn hãm hại, phải chạy ra nước ngoài làm cướp biển. Rồi y liên kết với “Đại vương gây thù” Hà Hy, hai năm sau Hà Hy bị phục kích tiêu tùng; lại hợp sức với “Bác bộ cảnh thiên” Lương Vạn Lý, mới ba năm Lương Vạn Lý lại trúng độc lìa đời; lại cặp kè với “Mãnh nam nhi” Thái Ngọc, nhưng chỉ qua một năm là Thái Ngọc đã bị chém giữa đường.

Cho nên “Cấp cấp phong” Văn Tùy Hán cũng không còn liên hợp với người nào nữa, ai nấy trong giang hồ cũng vì vậy mà đặt cho y cái tên “Tuyệt đại đơn kiêu”.

Gần đây y tuy chỉ một mình lèo lái, nhưng quả là có một nhóm thủ hạ tinh nhuệ.

— Hôm nay lại chẳng thấy một ai, mấy người đó đi đâu mất rồi?

“Người của ta sau khi biết ta đối đầu với giới cầm quyền, nghe đồn bọn thiên muốn lấy đầu ta”, Tuyệt đại đơn kiêu cười lạnh: “Họ liền kịp thời trở mặt lìa bỏ ta, đi có đi, chạy có chạy, phản phé có phản phé. Ta chỉ còn một mình. Ta kêu các người quay về là biết con đường phía trước chẳng dễ gì xông qua được. Các người đã nhất định phải xông tới, ta cũng chỉ còn nước đi theo”.

Tiêu Hồn cười nói: “Xem ra lần này ngài không chỉ đi theo, e rằng mạng cũng bỏ theo”.

Đại vương ăn cát xen lời, gãi đầu nói: “Xem ra ta đã hiểu lầm người rồi. Ta còn cho rằng người chỉ lo cho mình, sợ liên lụy bản thân, cứu người chẳng chịu cứu đến cùng”.

Tuyệt đại đơn kiêu thốt: “Giúp người là giúp bằng hành động, nào phải bằng miệng”.

Tiêu Hồn nói: “Nhưng chỉ có hành động mà không nói rõ, rất dễ khiến cho người ta không thể hiểu nổi hành động của ngài”.

Tuyệt đại đơn kiêu thốt: “Không hiểu cũng chẳng sao. Phàm làm chuyện gì, chỉ cần lòng mình hiểu, không cần rút lương tâm thì tốt rồi, hà tất phải đòi hỏi ai ai cũng hiểu, chuyện gì cũng phải minh bạch bạch!”.

Đôi mắt mỹ lệ của Tiêu Hồn chăm chú nhìn y: “Ngài đi thật?”.

Câu trả lời của Tuyệt đại đơn kiêu chỉ có một tiếng: “Đi”.

Tiêu Hồn rút trong tay áo ra một phong thư, đưa cho Tuyệt đại đơn kiêu: “Cha ta hồi làm quan từng giúp Hà tam thúc Hà Nguyên Uất của ‘Hạ tam lạm’ Hà gia, nếu ngài gặp ông ta, trao thư này cho ông ta có được không? Nói không chừng ông ta sẽ nói cho bọn ta một lối đi”.

Tuyệt đại đơn kiêu lạnh lùng thốt: “Ta xưa nay chưa từng chuyển giao vật gì cho người ta”.

Tiêu Hồn nói: “Nhưng vật này lại liên quan đến đại cục”.

Mục quang của Tuyệt đại đơn kiêu liếc qua phong thư, rồi cất vào mình: “Giao cũng được, ta có một điều kiện”.

Tiêu Hồn hỏi: “Điều kiện gì?”.

Tuyệt đại đơn kiêu thốt: “Cô phải nhận một vật”.

Đó là một đóa hoa.

Một đóa hoa cúc xinh tươi rực rỡ.

Đóa hoa vừa nảy y còn ngậm nơi khoé môi.

Tiêu Hồn vu vơ tiếp nhận, nhoẻn cười nói: “Hoa tươi quá, thật muốn cắn một cái”.

15. Nói Không Sợ Thất Bại Là Gạt Nàng Đó

Tuyệt đại đơn kiêu đã lên “Đồ Quỷ ốc” với Kim Lão Cúc.

Mọi người đều gửi gắm hết hy vọng lên mình Kim Lão Cúc và Tuyệt đại đơn kiêu.

Đương nhiên nếu so sánh, Kim Lão Cúc được hoan nghênh hơn.

Vì không biết tại sao, hễ tuyệt sắc giai nhân mà ưu đãi nam tử nào, thì nam tử đó sẽ bị ghét cay ghét đắng. Bất kể nam tử đó có tốt đẹp đến đâu, nhũn nhặn đến đâu, thận trọng đến đâu cũng vô dụng. Người ta chừng như trách y đã đoạt đi, đã độc chiếm mỹ nữ trong tâm tưởng, vĩnh viễn chẳng chịu tha thứ cho y.

Mọi người đều hy vọng hai người quay về sớm, lại gia nhập đoàn người.

Đâu có ai biết một trong hai người đó một đi không trở lại.

Có đi không về.

Bọn Lương Thương Trung, Đại vương ăn cát, Hiệu úy miệng méo, Tiêu Hồn thận trọng rón rén từng bước, nhưng đi một dải “Đồ Quỷ ốc”, họ đâu có ngờ, cũng cảm thấy hết sức may mắn là được bình an vô sự suốt dọc đường.

— Đó là một luồng sóng ngầm hung hãn giữa tĩnh lặng vô biên?

— Là một trận phục kích ghê gớm đang chờ đợi trước?

— Hay tài “giao thiệp” của Kim Lão Cúc và Tuyệt đại đơn kiêu đã có hiệu quả?

Họ vẫn không dám cầu thả, vẫn cẩn thận đề phòng.

May là, kỳ dị là, không ngờ được là:

Bọn họ vẫn bình an vô sự, mắt thấy sắp vượt qua “Đồ Quỷ ốc”, bất quá “mắt thấy sắp” làm sao mà bì với “thật đã qua”.

Tối hôm đó, người canh gác là “Bảo nhĩ” Lương Trà và “Độc nha” Lương Thủy.

Hai người họ không một phút lơ lỏng.

Nơi hai gã họ Lương canh phòng rất gần với đám đông, hễ vạ nhất có động dậy, họ chỉ thốt một tiếng là lập tức có viện thủ.

Nhưng họ chẳng kịp cảnh cáo.

Đến lúc “Độc nha” Lương Thủy phát hiện có gì không hay, gã lập tức la lớn.

Đến lúc mọi người phóng đến, “Bảo nhĩ” Lương Trà đã chết.

Đến lúc mọi người phát hiện Lương Trà bị ám sát, họ đã lập tức phái người lục soát xung quanh.

Nhưng không tìm được gì hết.

Không có địch nhân.

Không phát hiện được gì.

Thậm chí không để lại bất cứ dấu tích nào.

Nhưng Lương Trà lại đã chết.

Gã chết chỉ cách mọi người trong gang tấc.

Đôi “thuận phong nhĩ” của gã cũng bị người ta cắt đứt, máu tươi đầm hai má, thật kinh hồn táng đờm.

Từ đầu đến giờ đã có không ít cạm bẫy và mai phục, đều là nhờ đôi “tai quý” của Lương Trà phát hiện, giúp mọi người đề phòng tai họa. Mà nay tai của gã đã đứt lìa khỏi hai bên má, mạng của gã cũng đã rời bỏ thân thể.

— Có phải vì gã có đôi tai thính mới mất mạng?

Gã sao lại chết? Bị giết bằng cách nào? Không ngờ cả “Độc nha” Lương Thủy canh gác cách gã không xa mà cũng chẳng hay biết.

Xem ra sát thủ lần này không những là hảo thủ, mà còn là cao thủ, nhất định là địch thủ bậc nhất cả bọn chưa từng gặp!

— Nếu đối phương có hảo thủ như vậy, bọn họ còn ứng phó được không? Địch nhân sao lại còn cần trốn tránh ẩn mình như vậy?

Mọi người thần thờ đưa mắt nhìn nhau.

Ánh mắt lần này có thêm một vẻ:

Sợ hãi.

Thực ra là ai? Ai mà có thể chỉ trong gang tấc giết chết “Bảo nhi” hảo thủ của “Thái Bình môn” mà không kinh động bất cứ người nào?

Tiêu Hồn cúi xuống vuốt đôi mắt chết không chịu nhắm của Lương Trà, mắt nàng cũng đã ướt ướt: “Các vị đi đi, đừng vì chuyện của tôi mà tổn hao nhân thủ. Làm vậy thì tôi suốt một đời sẽ cảm thấy mình không phải với mọi người”.

Lương Thương Trung nhìn Đại vương ăn cát.

Đại vương ăn cát nhìn Hiệu úy miệng méo.

Hiệu úy miệng méo trừng trừng nhìn Lương Thương Trung.

Lương Thương Trung đương nhiên bị thương, nhưng cảm giác phần nộ còn mạnh hơn nữa: “Đây chỉ có thể coi là một thất bại nhỏ”. Bụng gã thực ra đang nghĩ: đối với y mà nói, thái độ và lời nói của Tiêu Hồn cô nương dùng đối xử với y mới là thất bại to tát. Y có cảm giác Tiêu Hồn cô nương không thích y, thậm chí còn chán ghét y nữa.

Hiệu úy miệng méo cũng nói: “Con người vốn nên gặp thất bại không chùn bước, gặp đau thương không ngã lòng”.

Đại vương ăn cát bổ sung: “Nói không sợ thất bại là lừa nàng. Nhưng bọn ta dứt khoát không thể nào vì sợ mà thụt lùi, vậy mới là sai, vậy mới là thất bại thực sự!”.

Cho nên bọn họ tiếp tục đi về hướng nam.

Dọc đường Lương Thương Trung vốn buồn bã cách lìa đoàn người, nhưng Đại vương ăn cát có một lần vỗ vai y, mặt mày không có hảo ý mà có hảo tâm thốt: “Tiểu tử, ngươi có phúc đó. Đừng cho là cô nương xinh đẹp kia chẳng lý gì tới ngươi, nàng ta đã mấy lần hỏi ngươi ta về thân thể của ngươi! Bọn con gái tỏ ra không để ý đến ai thì kẻ đó mới là người được chú trọng nhất đó!”.

Chỉ bằng vào một câu nói đơn thần đó đã bắt giữ được Lương Thương Trung, y hơn nữa càng lúc càng cảm thấy Tiêu Hồn rất quan tâm đến y, y càng lúc càng cảm thấy lời nói của Đại vương ăn cát rất có lý.

Sắp hoàn toàn vượt qua khu vực của “Đồ Quỷ ốc”, bọn họ trú chân nghỉ đêm trong một quán dân quê vùng “Hương Khê”.

Mọi người ngồi im, lắng nghe dòng nước róc rách ngoài khách sạn, ngủ chung với nhau, không ai rời bỏ ai, cho dù có đi nhà xí cũng lên tiếng để mấy người cùng đi.

Cuối giờ Sửu, cả đám đang chống cằm ngồi ngủ gục, đột nhiên như có một con bọ bay thẳng vào ngọn nến, “xèo” một tiếng, tắt mất một mùi khét lẹt.

Tiêu Hồn sực tỉnh.

“Tắt nến”.

Nàng thốt.

Hiệu úy miệng méo phản ứng nhanh nhất, phất tay dập tắt nến.

Quả nhiên giấy dán cửa sổ thoáng qua một bóng người.

Lương Thương Trung và Đại vương ăn cát nhìn nhau gật đầu, nhất tề chia nhau phá mái ngói phá cửa sổ bay ra.

Ngoài hành lang lập tức truyền vọng tiếng đấu đá.

Hiệu úy miệng méo bảo vệ Tiêu Hồn và Tiểu thư thư trong nhà, bình tĩnh lắng nghe tình hình giao chiến.

Đánh chỉ một hồi rồi ngừng hẳn.

Hiệu úy miệng méo nhú mày: “Sao rồi?”.

Gã định đi ra xem thực hư, cửa lại “kẹt” một tiếng mở vụt ra.

La sách của Hiệu úy miệng méo sắp xuất thủ, Tiêu Hồn lại đã kéo tay áo của gã.

Người tiến vào thốt: “Là người mình, thấp đèn đi”.

Quả là người mình.

Thì ra Kim Lão Cúc đã về.

Gã vẫn mặc áo bào có thêu một bông cúc đại đóa.

Nhưng lại chỉ có một mình gã về.

Một mình gã.

“Bọn ta đã thuyết phục các lộ anh hùng ‘Đồ Quỷ ốc’ nối một góc lưới cho mọi người”, Kim Lão Cúc lệ tuôn đầm mắt, làm cứng nói: “Có điều Văn lão đệ vẫn quá kích động, gây tội với người của ‘Đồ Quỷ ốc’, cho nên cao thủ của ‘Đồ Quỷ ốc’ và hảo thủ của ‘Hạ tam lam’ liên thủ giết y, còn ta... ta... không cứu được y, ta vô dụng, nhưng người Linh Nam sắp đến rồi. Ta nghe được ‘Lão tự hiệu’ Ôn gia đã phái hảo thủ tiếp viện. Cái chết của ‘Cấp cấp phong’ tuy là một thất bại, nhưng mọi người đừng sợ! Bọn ta nhất định chống chế được!”.

Mọi người đều buồn thảm.

Tiêu Hồn cúi thấp đầu.

Nếu chỉ kịp thấp một ngọn.

Nếu tuôn lệ.

Lệ nóng.

Nàng lấy bao ra, tháo mối gút, thò tay cầm lấy một vật. Nàng nhìn kỹ, đưa lên môi hồng hôn khẽ.

Đó là một đóa hoa khô.

16. Tên Lừa Bịp Nói Không Sợ Thất Bại

Đã đến “Hắc Cầu sơn”.

Đến “Hắc cầu sơn”, mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Vì chỉ cần vượt qua được “Hắc Cầu sơn” là đã tiến vào “Toan Lĩnh”, mà đến “Toan Lĩnh” thì đã là phạm vi thế lực của “Lão tự hiệu” Ôn gia.

— Cũng giống như Thục trung Đường môn, Giang Nam Phích Lịch đường Lô gia, Sơn Đông thần thương Tôn gia, Kim tự chiêu bài Phương gia, “Cô nương miếu” chuyên gia sai khiến cổ trùng La thị, đây là chốn thể lực của bè đảng hoạn quan không thể đụng tới.

Huống hồ Kim Lão Cúc dò la được:

“Lão Tự hiệu” Ôn gia đã phái “Nhất bộc thập hàn” Ôn Noãn và một hảo thủ khác không rõ tên đến “Hắc Cửu sơn” tiếp ứng bọn họ.

Nơi này là “Nhất động thiên”.

“Nhất động thiên” thật là một hang động đặc biệt.

Một hang động sâu hun hút xuyên suốt lòng núi từ “Hắc Cửu ngũ sơn” chui vào “Hắc Cửu lục sơn”, chẳng biết người xưa làm sao mà đục đẽo được, lộ trình tính sơ qua cũng phải trăm rưỡi trăm sáu dặm có.

Trên núi tuyết đọng còn chưa tan hết.

Nhưng trong động lại không có tuyết, chỉ có hơi lạnh còn buốt hơn cả tuyết.

Đã đến “Nhất động thiên”.

Qua khỏi “Nhất động thiên” là đã đến nơi hảo thủ của Ôn gia đang đợi họ. Nhưng mọi người đã trải qua bài học Khốn Long hạp, lần này tuyết không dám lỗ mãng sơ suất nữa.

Bọn họ phái Kim Lão Cúc đi dò đường.

Bọn họ ở trước động chờ.

Kim Lão Cúc một mình tiến vào động.

Thân ảnh của gã biến mất trong đường hầm.

Chỉ còn lại tiếng bước chân.

Qua một khoảng thời gian lặn lội nghênh chiến liên miên, những kẻ hào hiệp này ai nấy cũng mệt nhừ.

Mệt thiệt nhừ, rất mệt nhừ.

Nhưng bọn họ vẫn gắng gượng chống chế đợi chờ, đến khi hoàn thành nhiệm vụ bọn họ mới có thể thở phào một hơi.

Bọn họ đang đợi.

Đợi thật lâu.

Không có thanh âm.

Chẳng có hồi âm.

Cuối cùng...

Đã có.

Tiếng bước chân.

Một người đang từ bên trong động chạy vụt ra, ống tay áo kéo gió phành phạch, không có nơi nào khác tiết xả, chỉ còn có thể vù vù phản phật đến trước hang.

Hiệu úy miệng méo biến sắc mặt, gương La sách lên.

Đại vương ăn cát ngăn chặn: “Là lão Kim!”.

Một thanh âm khan khản la lên: “Úi, đến rồi, Ôn tiên bối đang ở cửa động bên kia đợi bọn ta đó!”.

Mặt mày gã cao hứng đến đỏ bừng.

Mắt mọi người phát sáng.

Mặt cũng ngời sáng.

“Mau, mau mau”. Kim Lão Cúc chẳng thể nào kèm chế vẻ phẫn khởi: “Mau đưa Tiêu Hồn cô nương qua đi!”.

Hay quá, khôn khổ muôn ngàn đã đạt được mục đích.

Mọi người tuy thở phào, tuy buông thả được tảng đá nặng ngàn cân trong lòng, nhưng tâm lý sao lại còn chút vẫn vương quyến luyến không muốn dứt bỏ đoạn ngày tháng đường dài gian nan đó.

Có điều người thì vẫn phải đưa sang bên kia.

— Cho dù còn một khắc nữa là đến “Toan Lĩnh”, vẫn chưa vào “Lão Tự hiệu”, mọi người còn chưa thể nói đã xong trách nhiệm, còn chưa thể lơi tay.

Cho nên mọi người cùng vào đường hầm.

Lương Thủy xung phong trấn giữ cửa động, tránh để ai cắt đứt đường lui.

Cho dù đến lúc này, họ vẫn không thể cầu thả một chút xíu nào.

Bọn họ đã tiến vào động.

Tối tăm dần dần.

Tối dần.

Đen dần.

Sâu.

Dài.

Sơn động.

Sáng dần.

Sáng dần.

Sáng dần dần.

Bọn họ đã ra khỏi sơn động.

Cửa động có người.

Hai người.

Một người râu xồm ba chòm, mặt như quan ngọc (“quan ngọc”: loại ngọc tốt thời xưa người ta dùng làm trang sức trên mũ), Đại vương ăn cát vừa thoáng gặp đã nhận ra người đó, mừng rỡ kêu lên: “Ôn tam ca!”, còn đi tới ôm y nữa.

Đâu có ngờ lại nghe Hiệu úy miệng méo thét lên một tiếng: “Tra Mổ!”.

Tra Mổ!!!

— Tra Mổ là kẻ nghe lệnh tên thiến họ Ngụy làm chủ mưu sắp xếp hành động đuổi tận giết tuyệt Tiêu Hồn cô nương hậu duệ của Cao gia lần này.

Lão sao lại có mặt ở đây?

Lão sao lại ở cùng một chỗ với người “Lão Tự hiệu” phái đến tiếp ứng Tiêu Hồn cô nương!?

Chuyện này là sao đây?

Nếu có lầm lạc, thực ra là lầm lạc ở đâu!?

Hiệu úy miệng méo toàn gia bị Tra Mổ hại chết, gã bị lão ép đến làm phản, dĩ nhiên có hóa thành tro cũng nhận ra lão!

Có điều lên tiếng trễ rồi, Đại vương ăn cát thót tim, nhưng Ôn Noãn đã ôm chặt lấy hắn.

Đại vương ăn cát vùng vẫy lần đầu chẳng động đậy được.

Vùng vẫy thêm lần nữa thì hơi lúc lắc được.

Hắn còn định toàn lực vịn vẹo, lại nghe Ôn Noãn thốt một cách ôn hòa: “Chớ có động đậy, mấy yếu huyết Địa thương, Khí hộ, Khố phòng, Ung thương, Lương môn, Thủy đạo của ngươi đều đã bị độc lực của ta khống chế, không muốn chết thì chớ có động đậy nữa”.

Đại vương ăn cát sững người.

Không cọ quậy nữa.

Vì hắn biết Lời nói của Ôn Noãn là sự thật.

Hắn chỉ có thể khản giọng rống lên: “Mau lui!”.

Đâu có đợi Đại vương ăn cát hết lên câu đó, bọn họ đang lui.

Dốc hết toàn lực: lui nhanh.

— Đối phương đã mai phục tại đây, tất nhiên đã nắm chắc phần thắng, có ham đánh cũng vô ích!

— Giữ cho được núi xanh, giữ toàn thân mà thoát rồi hãy nói! (Dựa theo câu tục ngữ: “Lưu đắc thanh sơn tại, y cự hữu sài thiêu” - núi xanh mà còn thì lo gì không có củi đốt).

Lương Thương Trung, Kim Lão Cúc, Hiệu úy miệng méo lập tức hộ tống Tiêu Hồn cô nương và Tiểu thư toàn lực lui mau.

Lương Thủy đằng sau chạy lên đón.

— Chắc gã đã phát hiện tình huống hung hiểm trước động, muốn chạy đến chi viện!

Lương Thương Trung liền quát: “Đừng qua, mau bảo vệ cô nương đi...”.

Đi đâu có được.

Vì huyết đạo của y đã bị người ta chế ngự.

Kẻ chế ngự y là Lương Thủy.

Thủ hạ tâm phúc của y.

— Người y chẳng đề phòng một chút xú nào.

Hiệu úy miệng méo cũng lập tức phát hiện ra.

Gã chỉ còn nước toàn lực liều mình.

Liều mình đâu có được.

Vì khớp xương của gã đã bị người ta dùng Suất Bi Thủ bấu chặt.

Kẻ bấu giữ gã là Kim Lão Cúc.

Đại vương ăn cát bị Ôn Noãn chế ngự, Hiệu úy miệng méo bị Kim Lão Cúc bấu giữ, Lương Thương Trung bị Lương Thủy chop bắt, bất thành linh năm chủ tướng bên phe quân hiệp có hai bội phần, ba bị ám toán, hoàn toàn mất đi năng lực tác chiến. Xong rồi, hoàn toàn thất bại rồi.

Chỉ còn nước như cá thối trên thớt mặc cho người ta cắt xẻ.

Hiệu úy miệng méo vành mắt muốn toét ra, khản giọng: “Ngươi! Ngươi còn kêu bọn ta đừng sợ thất bại, ngươi lại...”.

“Kẻ nói không sợ thất bại nhất định là kẻ lừa gạt!”. Kim Lão Cúc dương dương tự đắc: “Ta sợ thất bại, nhưng ta lại thích khiến cho người ta thất bại. Bị phản bội vĩnh viễn là cái khiến cho người ta có cảm giác thất bại nặng nề nhất”.

Gã không ngờ còn nhỏ dãi cưỡi hỏi: “Sao rồi, cảm giác đó có dễ chịu không?”.

Đến nước này, quần hiệp đã hoàn toàn suy sụp.

Hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

— Mười một chiến sĩ còn lại của Đại vương ăn cát cũng bắt lực, đành mặc cho người ta mổ thịt.

Bởi Tra Mỗ vừa phát tay, trước động sau động có biết bao nhiêu là nha sai, thái giám và cấm vệ quân, cho tới cao thủ của Kiếp Sát phái, Dưỡng Thần đường, Phá Hoại bang, Đồ Quỷ ốc bao vây trùng trùng điệp điệp.

Ngàn khốn vạn khó đến được nơi đây...

Nào có ngờ lại là một con đường cùng.

17. Người Tốt Gian

Tiêu Hồn đến nước này mà lại trấn định hơn các cao thủ khác. Có lẽ nàng đã hư thoát, đại khái niềm bi thương không lẫn lút được nỗi thất vọng xuôi tay buông thả, mạng chỉ có một, chết đi là xong. Nàng vuốt ve con mèo trong lòng, bình tĩnh hỏi: “Nói như vậy, Tuyệt đại đơn kiều cũng do người hại chết?”.

“Y quả là một tên rất hung hãn”. Kim Lão Cúc chẳng giấu giếm: “Muốn thu thập các người, trước hết ta phải giải quyết y. Nói thực giải quyết y cũng đâu phải dễ, ta chỉ còn nước hạ độc, y đã trúng độc mà cũng chạy thoát. Bất quá cũng vậy thôi, loại thuốc ta dùng là ta mượn của Ôn lão tam, gọi là “Không có thuốc giải”. Độc được thực sự không có thuốc giải như vậy, y dứt khoát phải chết”.

Còn ai có thể hoài nghi lời nói của gã: vì độc của “Lão Tự hiệu” Ôn gia, hễ người của Ôn gia đã nhận là không thể giải thì cho dù Hoa Đà tái thế, cũng chẳng giải trừ được.

— Được vật khác có lẽ còn có chỗ để tranh luận, nếu là độc được thì hoàn toàn không.

Bản lãnh về mặt “độc được”, “hạ độc”, “chế độc”, “giải độc”, “vận chuyển độc”, “buôn bán độc”, “tàng chứa độc”, “Lão Tự hiệu” Ôn gia tuyệt đối quyền uy giang hồ, độc tôn thiên hạ, chẳng ai bì được. Ngay cả cái độc phản phé Ôn gia cũng ưu tú hơn người.

Mọi người đều thừa nhận điểm đó.

Hơn nữa cũng chẳng một chút ngờ vực.

“Nói như vậy”, Tiêu Hồn chỉ Lương Thủy: “Lương Trà bị gã hại chết?”.

“Gã là ngũ đương gia của ‘Kiếp Sát phái’, tiềm phục trong ‘Thái Bình môn’ lâu lắm rồi”. Kim Lão Cúc hể nghe hỏi là đáp: “Võ công của Lương Trà không cao, nhĩ lực lại tốt, có mặt gã thì rất trở ngại. Cái này gọi là giết một mà coi như thành toàn cho cả đám”.

“Để gã giết Lương Trà, dĩ nhiên có muốn đề phòng cũng đề phòng không được”. Tiêu Hồn hừ lạnh: “Tận tay giết chết huynh đệ của mình, không biết lòng dạ gã có cảm giác thế nào?”.

Ôn Noãn mỉm cười vuốt râu nói: “Ta lại muốn biết lòng dạ người có cảm giác thế nào? Người sắp chết rồi, lại là hạng nữ lưu, còn hiếu kỳ như vậy làm gì?”.

“Đúng”. Tra Mỗ cũng hứng chí thốt: “Ngụy công hạ lệnh nhất định phải giết người, một cô gái đẹp dễ như người, giết đi thực đáng tiếc. Chi bằng người theo ta, ta sẽ cầu xin công công giùm, có khi người bảo vệ được cái mạng quên đó, sao hả?”.

Đôi mắt tiêu hồn của Tiêu Hồn giương ánh mắt tiêu hồn cười nói: “Cho dù ta chịu, Ngụy công đáp ứng được sao chứ? Người có gan đến đâu đi nữa, có hào khí đến đâu đi nữa, làm sao mà dám làm phật ý Ngụy công? Đúng không?”.

Tra Mỗ vẫn mỉm cười.

Lời đó lão ta thà mất mặt chứ không dám làm oai hời đáp.

Tiêu Hồn lại nhìn Ôn Noãn nói: “Ta thật không hiểu, ‘Lão Tự hiệu’ Ôn gia sao lại mù quáng phái kẻ như người đến đón ta!”.

“Thức thời vụ là trang tuần kiệt, cho dù là võ lâm Lĩnh Nam, sớm muộn gì cũng về tay Ngụy công, ta nguyện làm tiên phong dẹp đường, lập công khuyến mã”. Ôn Noãn tự cao tự hào, đắc ý vô cùng: “Ta còn có một chuyện muốn hỏi người”.

Tiêu Hồn đợi y hỏi.

Ôn Noãn hồ nghi hỏi: “Chiếu theo lý, ta đâu có quen biết lệnh tôn, cũng chưa từng gặp người, sao lại có cảm giác quen mặt quá vậy?”.

Tiêu Hồn cười.

Cười nụ.

Tươi cười đến mức địch nhân của nàng trong lòng có hơi buồn rầu:

— Tâm tình không muốn giết nàng.

“Trước khi ta trả lời câu hỏi của người, ta muốn biết một chuyện”. Đến lúc này, ở hoàn cảnh này mà nàng còn thương lượng trao đổi điều kiện: “Tại sao các người chỉ chế ngự Đại vương ăn cát, Lương thiếu hiệp và Hiệu úy miệng méo, mà không lập tức hạ thủ giết họ?”.

Ôn Noãn vốn định hỏi đáp, Tra Mỗ lại ngắt ngang: “Không được, nữ tử kia trước khi giết phải để ta hưởng lạc trước cái đã”.

Ôn Noãn đương nhiên nói: “Nào phải chỉ ngài thôi, sau khi lão ca ngài dùng xong, ta cũng không chê”.

Lương Thủy xen giọng: “Còn có tôi nữa. Dọc đường tôi muốn làm ả lâu rồi, chỉ ngại cho đại cục, phải chờ chim lọt lưới, cho nên không dám vọng động”.

Ba tên nhìn nhau cười nhạo nhỏ.

“Được, để ta trả lời người”. Tra Mỗ đối diện Tiêu Hồn, có vẻ chẳng thêm để ý lo ngại con thú dữ đã lọt vào hầm bẫy của mình chút xíu nào: “Bọn ta muốn tung một mẻ lưới bắt trọn đám phản tặc này, đem về dựng hình bức cung, bắt chúng khai ra hết bọn đồng đảng, dẹp tan đám nghịch đồ loạn đảng! Cho dù chúng không cung khai, một khi lọt vào tay bọn ta, bọn ta cũng có thể tung tin nói là chúng đã bán đứng người của chúng, bọn ta sẽ truy nã gắt gao, khiến chẳng ai tin được ai, đổ lỗi cho nhau!”.

Tiêu Hồn đã hiểu: “Vậy mới là đại công!”.

Tra Mỗ có hơi kinh ngạc: “Thông minh ghê, không trách Ngụy công dặn kỹ: không thể không giết người!”.

Lương Thủy bổ sung: “Cái đám này cũng là nhờ sức hiệu triệu của người mới có thể hoàn thành thuận lợi”.

Ôn Noãn vẫn chẳng quên câu hỏi của mình: “Bọn ta đã cho người đáp án, còn đáp án của người đâu? Phải biết lọt vào tay bọn ta, đâu có vụ không nói, chỉ có ngoan ngoãn nói ra hoặc để bọn ta ép cho nói ra mà thôi. Người là người thông minh, nên biết chọn lựa”.

Tiêu Hồn vầu môi, đôi hàng mi dài tha thướt hơi rung động, cặp mắt hỏi: “Người cảm thấy ta có chút quen thuộc phải không?”.

“Đúng”. Ôn Noãn ráng nhớ lại: “Có phải đã gặp qua ở đâu đó...”.

“Phải”.

“Thật đã từng gặp mặt?”.

“Phải”.

“Ở đâu?”.

“Ở...”. Tiêu Hồn cười. Nụ cười đó, cười đến gió thấm nở hoa, tuyết tan mây tản, xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa bờ má bên phải còn hiển hiện một lúm đồng tiền sống động mê hồn: “Là ở ‘Lão Tự hiệu’, Ôn gia, nhà

của người, không phải sao? Người ở Ôn gia lâu như vậy, đương nhiên biết có cái tổ mang tên ‘Người tốt gian’ và ‘Kẻ ác trung’ phải không?”.

Sau đó Tiêu Hồn cô nương, vốn đáng lẽ là hạng nữ lưu đợi chờ bị phanh xé, đột nhiên động thủ.

18. Kẻ Ác Trung

Chuyện càng làm cho người ta bất ngờ là: một tên đệ tử của Đại vương ăn cát trong động tối đột nhiên tung kiếm.

Một kiếm đó chém ra, đến nửa chừng lại đột nhiên dừng sững lại.

Cái đáng sợ của một kiếm đó lại ở chỗ nửa chừng dừng sững lại.

Một kiếm đó vốn chém về phía Ôn Noãn.

Ôn Noãn tuy phát hiện trễ, nhưng vẫn phát hiện được — Trong một sát na, lời nói của Tiêu Hồn và sự động thủ đột ngột của nàng đã thu hút sức chú ý của y. Bất quá chỉ cần đối phương có dị động, y vẫn có thể thi độc giết Đại vương ăn cát trước.

Nhưng một kiếm đó chém tới giữa chừng lại như bất thành linh ngưng sững lại, cũng giống như lúc đột ngột phát ra vậy.

Ôn Noãn cũng lập tức đình chỉ phát công.

Có điều y đã làm sai.

Kiểm thể tuy ngưng.

Kiểm ý chưa dứt.

Kiểm khí vẫn chẻ tới.

Đến khi kiếm khí xuyên qua ống tay áo của y, đến khi bẹ sườn của y có cảm giác băng giá thấu xương, y mà còn muốn tránh né thì cũng không tránh né kịp nữa.

Kiểm khí chém trúng y, hơn nữa luồng kiếm quang mưa máu tung toé lại hoàn toàn không làm tổn thương đến Đại vương ăn cát một chút xú nào.

Uy lực của một kiếm đó là ở chỗ nửa đường sững lại.

Đó là một thứ kiếm pháp không còn được truyền dạy nữa, gọi là “Cấp Cấp Phong”.

Người biết thứ kiếm thuật đó, trên giang hồ chỉ còn có một.

Người đó đương nhiên là kiêu ngạo nhất đời.

Y đương nhiên là “Tuyệt đại đơn kiêu” Cấp Cấp Phong.

Kiểm của y giống như một trận gió lồng lộng, không có nguyên do, không có mầm mống, không có tung tích, mà còn không thể định hướng.

Giống như hành tung của y.

— Y xuất kiếm trong sơn động tối hù, nhân thần vẫn tịch mịch, kiếm ý cô độc cực kỳ.

Đồng thời với lúc một kiếm thành linh sững lại của Tuyệt đại đơn kiêu chém chết Ôn Noãn, Tiêu Hồn vụt xuất thủ, tấn công về phía Kim Lão Cúc.

Kim Lão Cúc có đánh chết cũng chẳng liệu được Tiêu Hồn sẽ xuất thủ, có thể xuất thủ, mà còn xuất thủ nhắm vào gã.

Gà vừa thấy chiêu thức xuất thủ, hồn phi phách tán, biết mình đón đỡ không nổi, chỉ rú lên một tiếng:

“Nữ thần bộ!?”.

Luống cuống sợ hãi, gã chỉ còn nước buông tay lui mình, chẳng kịp giết Hiệu úy miệng méo.

Nhưng gã lại không ngờ đó chỉ là hư chiêu.

Sát chiêu lại nhắm về hướng Lương Thủy!

Con mèo trong lòng nàng đột nhiên vọt về phía Lương Thủy, Lương Thủy vừa cúi đầu, trong một nháy mắt điện quang hỏa thạch liên liếc thấy chiếc giày xinh đẹp của Tiêu Hồn đá thẳng lên yết hầu mình.

Lương Thủy vừa nhìn thấy, xương cổ “cụp” một tiếng, máu tươi bắn trào ra mũi (kỳ quái là miệng lại không phun máu — không một chút xíu nào), Lương Thương Trung giật khuỷu tay vùng thoát, chộp giữ Lương Thủy, nhưng Lương Thủy đến lúc này đã ồ ề không hít thở nổi nữa, hai mắt trợn trắng.

Kim Lão Cúc định xông ra khỏi động.

Đại vương ăn cát lại đã xoay mình phóng đến cản chặn gã.

Gã định đánh ừa tới, Hiệu úy miệng méo cùng đã nhào đến sát bên cạnh.

Gã quay đầu chừng như muốn chạy ngược trở lại ra sau, nhưng mười thủ hạ của Đại vương ăn cát đã bịt kín lối đi, đáng sợ nhất là tên “thủ hạ” thứ mười một — Tuyết đại đơn kiêu.

Y đang đợi gã.

Kiểm của y cũng đang đợi gã.

Lòng của gã còn lạnh hơn cả không khí trong sơn động.

Còn buốt hơn nữa.

Gã biết đời này e rằng mình không còn xông đi đâu được nữa.

Mà ngay giờ phút kinh biến đó, Tiêu Hồn cô nương đã bay lướt ra khỏi sơn động như một con chim yến.

Lướt lên trên đầu Tra Mỗ như một con chim ưng.

Sau đó khinh công như một con chuồn chuồn hạ mình trên đường lui mà Tra Mỗ đang định trốn chạy.

Đường lui của Tra Mỗ đã bị cắt đứt.

Hơn nữa, vào lúc này, đỉnh núi, eo núi, chân núi, đường núi, triền núi, hang núi, khe núi đều xuất hiện rất nhiều người.

— Người của “Lão Tự hiệu” Ôn gia.

Tra Mỗ gắng hết sức không cho thân thể phát run, còn tận lực bắt mình đừng khản trương.

“Người không phải là Tiêu Hồn cô nương con gái của Cao Phàn Long?”.

“Không phải”. Ngón tay như búp xuân chỉ người con gái tay chân ô dề trốn sau lưng nàng: “Nàng ta mới là Cao Tiêu Hồn Cao cô nương. Ta là người đến bảo vệ nàng ta”.

“Vậy người là ai?”.

“Ta là người của ‘Lão Tự hiệu’ Ôn gia, cũng có tên trong Hình bộ”.

“Người... người là ‘Nữ thần bộ’ Ôn Nhu Hương!?”.

“Ta chỉ là một nha sai nhỏ nhặt chuyên xử lý mấy chuyện bất bình vu khống hãm hại, chuyên sửa trị mấy vụ án tham quan ô lại mà thôi. Ta cũng nhân đó mà thanh trừ bọn bại hoại trong gia tộc”.

“Người giả làm Cao Tiêu Hồn, mục đích là để dẫn dụ bọn ta vào tròng?”.

“Đúng, câu cá lớn phải nhả nài thả dây dài”.

“Sao người biết ta nhất định sẽ đến đây?”.

“Đây là cửa ải cuối cùng, người đã nắm chắc phần thắng, với cá tính của người, quyết chẳng thể dễ dàng bỏ qua, nhất định sẽ đến để lấy công”.

Kim Lão Cúc giờ lại bị bao vây ngược, chưa chịu phục: “Người làm sao mà khám phá thân phận của ta?”.

Ôn Nhu Hương cười đáp: “Suýt tí nữa người đã hại bọn ta chết chìm ở Khốn Long hạp, ta liền hoài nghi. Mục đích ta giả làm Tiêu Hồn cô nương cũng là để tìm tòi xem ai trung ai gian”.

Môi hôn lớn bằng hột đậu chảy đầm dề, Kim Lão Cúc nói: “Bản thân người cũng gian quá rồi. Ta thật khờ, lúc ta phóng độc của Ôn lão tam vào ngọn nến trong quán trọ ở Hương Khê, các người dập tắt nến mà ta còn cho đó là tình cờ mà thôi. Ta thật ngu. Ta nên đổi danh thành Kim Lão Xuân mới phải”.

“Đúng, ở thời thế này, muốn làm người tốt cũng phải làm một người tốt gian manh mới không bị lấn áp. Ôn Nhu Hương từng là “Tiêu Hồn cô nương” thốt: “Giữa trung và gian, giữa hắc đạo và bạch đạo, đi chọn người tốt gian, đi chọn kẻ ác trung, đủ hung đủ bạo để ứng phó ác nhân hung đồ, vậy mới có thể tự bảo vệ mình lẫn bảo vệ người”.

Kim Lão Cúc tức tối quay sang Tuyệt đại đơn kiêu: “Người!? Người chẳng phải đã trúng độc chết rồi sao?”.

“Đáng lẽ vậy. Nhưng trước khi ta theo người đi ‘Đồ Quỷ ốc’ Nữ thần bộ không phải đã gửi một phong thư cho ta đưa đến tay tam thúc Hà Nguyên Uất của ‘Hạ tam lạm’ Hà gia sao? Phong thư đó kỳ thật là cho ta, kêu ta coi chừng người”. Nhân thần lạnh lùng của Tuyệt đại đơn kiêu lúc nhìn sang Tiêu Hồn cô nương giả mạo lại có một thứ tình cảm dạt dào khôn tả: “Ta trúng độc được của người, Ôn cô nương là hảo thủ bậc nhất của Ôn gia, đâu có loại độc nào mà nàng không thể giải. Kèm trong phong thư là giải được, là thuốc chuyên giải độc được trong tay Ôn Noãn”.

Kim Lão Cúc thở dài: “Ta đi sai một nước cờ, nhưng còn Lương Thủy? Gã giết Lương Trà đâu có để lại kẻ hở nào đâu?”.

“Có”.

Nữ thần bộ nhoen cười:

“Lương Trà chết ly kỳ quá. Ta có rẽ bối tóc của gã dò tìm, phát giác trên đầu có hai cái lỗ máu đen còn đọng, đó là răng độc”. Nàng bình tĩnh giải thích: “Ngoại hiệu của Lương Thủy là gì? Không phải gã thì Lương Trà làm sao có thể hoàn toàn chẳng đề phòng?”.

“Người nói đúng”. Kim Lão Cúc cười khổ: “Bọn ta thua ở chỗ hoàn toàn chẳng phòng bị gì người”.

“Bọn ta đã lầm rồi”. Tra Mỗ cũng cười thẳm: “Bọn ta không nên coi thường hạng nữ lưu như người”.

Nữ thần bộ cười.

“Bất quá cuộc tranh đấu giữa bọn ta còn chưa xong đâu, ta sẽ để cho các người có cơ hội quyết chiến công bình”. Nàng nói: “Ta chọn Tra Mỗ, Kim Lão Cúc thì để bốn vị cho một người đứng ra, được chứ?”.

Gặp phải nàng thì ai cũng hết cách.

— Vô công của nàng nổi tiếng ở chỗ: rõ ràng đánh bằng tay, nhưng lại là động chân; xem ra đang đánh đàng giáp, nhưng chỗ đánh trúng lại thường hay ở đẳng ắt. Có muốn đề phòng cũng đề phòng không được, tuyệt đối không thể tính toán.

Hạng tội ác tày trời như Kim Lão Cúc và Tra Mỗ, đến nước này lẽ nào còn có thể cự tuyệt không chịu đánh sao?

Nào ngờ Lương Thương Trung, Hiệu úy miệng méo, Đại vương ăn cát, Tuyệt đại đơn kiêu lại nhất tề dĩa khẩu đồng thanh:

“Không được!”.

Lần này cả Nữ thần bộ cũng ngoe ngoe đầu, nghiêng nghiêng mặt nhìn họ, thần tình thật giống như một con mèo thấy một đàn kiến bé đang xếp hàng đi ngang qua.

“Nàng chẳng phải đã có nói sao? Đối phó ác nhân nên dùng thủ đoạn độc ác!”. Đại vương ăn cát, Tuyệt đại đơn kiêu, Lương Thương Trung và Hiệu úy miệng méo lần này đều đồng ý với nhau: “Đối phó bọn chúng, còn bày đặt một đối một gì nữa! Bọn ta nhất tề ủa lên mần thịt mấy tên khốn quen đàn áp giết người kia là xong”.

Nữ thần bộ nghe vậy, có vẻ méu máo dễ khóc dễ cười. Trong đầu nàng cũng không tránh khỏi thoáng qua một vấn đề.

Làm một người tốt gian, nếu quá gian, bất chấp thủ đoạn, đạt cho được mục đích, có còn coi là “người tốt” được không?

Làm một kẻ ác trung, nếu quá ác, lấy ác phá ác, dùng bạo đối bạo, vẫn coi là “trung” được sao?

Mình làm như vậy, còn có thể coi là bộ khoái không? Đi thẳng tới nữa, có phải sẽ biến thành vô pháp vô thiên? Thực ra là y pháp chấp pháp, hay là tri pháp phạm pháp?

Làm như vậy, đúng hay không đúng? Sai hay không sai? Sai mà có đúng? Hay là đúng mà có sai? Cái gì là đúng? Cái gì là sai? Sai và đúng, có phải còn tùy thuộc vào từng người? Tùy thuộc vào từng lúc? Tùy thuộc vào từng chuyện? Làm sao phân tách đúng sai? Làm sao quyết định đúng sai?

Nói thử coi?

— Có lẽ giành được thắng lợi rồi hãy nói. Lời nói của kẻ thất bại, người ta luôn luôn không nghe rõ, lịch sử cũng luôn luôn không ghi rõ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-than-bo-tieu-hon>